

Revista Numărul 31, August-Septembrie 2012

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

محبت مبارک

CUPRINS

Aid Al-Fitr

Pagina10

Postul celor 6 zile din luna Shawwal

Pagina24

Femei demne de urmat

Pagina26

Tăfsir Surat Al-Balad (versetele de la 1 la 10)

Pagina28

**Înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa
sallam, în corectarea greșelilor oamenilor**

Pagina33

Supremația inconfundabilă

Pagina44

Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Pagina47

Profetul Avraam (Ibrahim), aleihi sallam

Pagina54

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, al doilea calif al Islamului	
Pagina	63
Povestiri Coranice	
Pagina	69
Științele hadith-ului	
Pagina	76
Apusul lui Aton, renașterea lui Amun	
Pagina	79
Minte sănătoasă în corp sănătos, după o lună de Post	
Pagina	86
Bucătărie – Franța	
Pagina	89
Dicționar al termenilor Islamici	
Pagina	96
Reguli transliterare	
Pagina	102

Redacția Annisaa

Gabriela Guettat
Redactor Șef

Gabriela Gharabli
Red. Șef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Alya Iacob
Redactor

Mariam Oana
Redactor

Umm Omar
Redactor

Umm Mariya
Redactor

Ionela Noour
Corector

Colaborator

Munir Karim

Senior editor

Ne puteți găsi aici:

Adresa de email a Revistei Annisaa
revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Revistei Annisaa
<http://revistaannisaa.blogspot.com/>

Adresa site-ului Revistei Annisaa
www.annisaa.ro

Surat Az-Zumar

(Meccană [59]; 75 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

**Vai acelora cu inimile împietrite față
de pomenirea lui Allah!**

Aceia se află într-o rătăcire învederată!

**Allah a trimis vestea cea mai frumoasă,
ca o Carte [în care unele versete] se aseamănă
și se repetă. Pieile acelora care se tem
de Domnul lor se înfioară la auzul ei;**

**apoi se liniștesc pieile și inimile lor la pomenirea
lui Allah. Aceasta este călăuzirea lui Allah;**

El ocârmuiește cu ea pe cine voiește.

**Iar acela pe care Allah îl duce în rătăcire
nu va avea niciun ocârmuitor.**

***Redacția Annisaa urează tuturor
musulmanilor mumini***

Aidkum Mubarak! Kul 'am intum bikheir!

**După numărul special al lunii Ramadan, Revista
numărul 31 aduce spre citire atât despre
importanța spirituală a sărbătorii de Aid Al-Fitr
pentru musulmani, cât și despre minunatele
beneficii ale Postului din luna Shawwal,
precum și continuitatea articolelor din
numerele precedente, și toate acestea,
numai cu voia lui Allah
subhanahu wa ta'ala! Alhamdulilleh!**

Gabriela Guettat

**Cu adevărat, toată închinarea și slăvirea
I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
numai pe El Îl adorăm, numai la El
căutăm îndrumare și numai Lui Îi cerem iertare;
numai la El găsim scăpare și adăpost
împotriva răului din noi și a răului
din acțiunile noastre.**

**Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala
îl călăuzește, nimeni și nimic nu îl poate duce
în rătăcire, iar pe acela pe care Allah
subhanahu wa ta'ala îl rătăcește, nimeni
și nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.**

***Mărturisim că nu I se cuvine adorarea
decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Unicul și că Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, este
Robul și Trimisul Său!***

Redacția Annisaa

**Încurajați prin cuvinte frumoase, pentru
a fortifica sufletul și cereți prin dua:
„O, Allah! Îndepărtează această suferință!
O, Stăpânul lumilor, adu însănătoșire,
pentru că Tu ești Vindecătorul! Nu există alt
leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea,
fără să mai rămână urmă de boală!”**

Amin, Amin, Amin!

**Atunci când un om se plângea de un rău,
Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea:**

**„Pune mâna pe locul care te doare și spune
«Bismilleh!» (de 3 ori), apoi spune:
«Caut adăpost la Allah și în Măreția Lui de răul
pe care-l simt și care mă apasă!»” (de 7 ori)
Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toți
frații și surorile noastre care suferă
de orice fel de durere!**

Amin!

**~ Un bun musulman nu își uită niciodată
frații și surorile care sunt în suferință. ~**

Redacția Annisaa

Aid Al-Fitr

~ tradus de Mariam Oana~

Aid Al-Fitr este una dintre cele două sărbători Islamice pe care le au musulmanii și marchează sfârșitul lunii Ramadan. Observarea semilunii noi pe cer arată sfârșitul Postului lunii sacre, marcând, astfel începutul lunii Shawwal.

Această sărbătoare are o semnificație deosebită pentru întreaga comunitate musulmană, prin care drept-credincioșii îi mulțumesc lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru toate binecuvântările și răsplățile primite în urma ținerii Postului.

Cuvântul «aid» înseamnă sărbătoare-festivitate, iar termenul «fitr» semnifică ruperea perioadei de Post. Deci, Aid Al-Fitr este sărbătoarea ruperii Postului, specifică întregii comunități musulmane, așa cum ne învață Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„Fiecare popor are o sărbă-

toare, iar aceasta este sărbătoarea voastră.”

(relatat de Abu Dawud)

Musulmanii recunosc două mari sărbători, Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha, așa cum ne învață Trimisul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Anas, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a mers la Medina și a observat că oamenii aveau două zile în care sărbătoreau. El a întrebat:

«Ce semnificație au pentru voi aceste două zile?»

Oamenii i-au răspuns:

«Obişnuiam să sărbătorim aceste două zile încă de pe timpul Jahiliyyei.»

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Allah v-a dat ceva mai bun decât acestea, ziua de Adha și ziua de Fitr.»

(relatat de Abu Dawud)

Ahkam Al-Aid (Regulile zilelor de Aid)

Ziua de Aid este o zi a bucuriei și a iertării, fiind exclusiv sărbătorită pentru întreruperea Postului lunii Ramadan. De aceea, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a interzis cu desăvârșire a se posti în ziua de Aid Al-Fitr, la fel și pentru sărbătoarea Aid Al-Adha.

Omar, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Mesagerul lui Allah a interzis Postul în aceste două zile de sărbătoare. În ceea ce privește ziua de Aid Al-Fitr, a întreruperii Postului, aceasta este pentru a întrerupe Postul lunii Ramadan. În ziua de Aid Al-Adha, Ziua Sacrificiului, trebuie să mănânci din ceea ce sacrifici.”

(relatat de Ahmad, Nasa'i, Abu Dawud, Tirmidhi și Ibn Majah)

Rugăciunea din ziua de Aid

Sheikh-ul Islamului, Ibn Taymiyya, și școala Hanafi sunt de acord că Rugăciunea din ziua de Aid este *wagib* (obligatorie). Profetul, *salla Allahu*

aleihi wa sallam, obișnuia să se roage în această zi și nu a omis niciodată acest lucru.

Abu Said, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să vină de Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha la locul de Rugăciune, iar primul lucru pe care îl făcea era să se roage.”

(relatat de Bukhari)

Rugăciunea de Aid Al-Fitr trebuie efectuată la moschee, în congregație. Ea este diferită de celelalte Rugăciuni, prin faptul că nu se face *adhan* sau *iqamat* *As-Salat*.

Jabir ibn Samurah, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Am făcut Rugăciunea de Aid cu Trimisul lui Allah de multe ori, fără *adhan* sau *iqama*.”

(relatat de Abu Dawud)

Femeile pot participa, la rândul lor, la Rugăciunea de Aid, așa cum a recomandat Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Umm Atiyah, *radhi Allahu anha*, a relatat:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Lăsați tinerele și femeile aflate în izolare și la menstru-

ăție să iasă și să participe la Aid și la suplicațiile musulmanilor, dar femeile aflate la menstruație să evite locul de Rugăciune.”

(relatat de Nasa’i)

Unii dintre învățați consideră că Rugăciunea de Aid este fard kifaya. Aceasta este părerea școlii Hanbali.

Școlile Maliki și Shafa’i consideră că aceasta este Sunna muakadda.

Astfel, musulmanii trebuie să ia parte la această Rugăciune, datorită faptului că opiniile sunt bazate pe dovezi puternice, acestea făcând-o obligatorie.

Timpul Rugăciunii de Aid

Majoritatea savanților sunt de părere că timpul pentru Rugăciunea de Aid începe în momentul în care Soarele s-a ridicat pe cer de înălțimea unei sule, când poate fi observat cu ochiul liber și continuă până când acesta se apropie de amiază.

Descrierea Rugăciunii de Aid

Rugăciunea de Aid este alcătuită din 2 rakaat, așa cum spune Omar, radhi Allahu anhu:

„Rugăciunea celui care călătorește are două rakaat, Rugăciunea de Adha are două rakaat și Rugăciunea de Fitr are două rakaat. Sunt complete, nu scurtate, și acest lucru este preluat din cuvintele Profetului, *salla Allahu aleihi wa salam.*”

(Albani)

De asemenea, Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul obișnuia să se roage două rakaat în ziua de Aid Al-Fitr și nu se mai ruga nici înainte, nici după aceasta.”

(relatat de Bukhari)

În timpul Rugăciunii de Aid se efectuează 2 rakaat; la prima raka se face Takbir de 7 ori, iar la cea de a doua raka se face de 5 ori, iar Coranul se recită după ce se fac cele 7 Takbiraat, la prima raka și cele 5 Takbiraat, la cea de-a doua raka.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să facă Takbir la Rugăciunile de Fitr și Adha – la prima raka șapte Takbiraat, iar la cea de a doua cinci Takbiraat, în afară de cele două Takbiraat de la ruku.”

(relatat de Abu Dawud)

Dacă o persoană face Rugăciunea împreună cu imamul, în timpul acestor Takbiraat făcute în plus, ea trebuie să spună «Allahu Akbar» împreună cu imamul și nu trebuie să repete niciunul dintre Takbiraat pe care le-a pierdut, deoarece este o Rugăciune Sunna (voluntară), nu una obligatorie.

Cu privire la ceea ce trebuie spus între două Takbiraat, Hammad ibn Salamah a relatat:

„Ibrahim Walid ibn Uqbah a intrat în moschee în timp ce Ibn Mas’ud, Hudaifa și Abu Musa se aflau acolo și a întrebat:

«Aid-ul a sosit... Ce anume trebuie să fac?»

Ibn Mas’ud i-a răspuns:

«Spune „Allahu Akbar”, trimite binecuvântările tale asupra Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, fă dua și apoi spune: „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Mare), apoi trimite binecuvântările tale asupra Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și tot așa.»”

(relatat de At-Tabarani)

Recitarea Nobilului Coran în timpul Rugăciunii de Aid

Nu este obligatoriu ca la Ru-

găciunea de Aid să se recite o anumită sură din Nobilul Coran. Însă, este recomandat (mustahab) ca imamul să recite sura Qaf (50) și sura Al-Qamar (54), așa cum făcea Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Omar ibn Al-Khattab, *radhi Allahu anhu*, l-a întrebat pe Waqaas Al-Laythi:

„«Ce obișnuia Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să recite de Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha?»

El i-a răspuns:

«Obișnuia să recite sura Qaf (50) – *Wa’l-Qur’an al-majid* și *Aqtarabat al-sa’a wa anshaq* (Al-Qamar, 54).»”

(relatat de Muslim)

De asemenea, multe relatări arată faptul că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să recite sura Al-’A’la (87) și sura Al-Ghașiya (88), la fel cum făcea în cadrul Rugăciunii de vineri.

Nu’mān ibn Bishr, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să recite în cadrul celor două Aid, precum și vinerea, *Sabbih isma rabbike’l-a’laa* (87) și *Hal ataaka hadithu al-ghaashiyah* (88).”

(relatat de Muslim și Ahmad)

Rugăciunea de Aid se face înainte de khutba

Rugăciunea de Aid se face întotdeauna înainte de khutba, așa cum obișnuia să facă Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Ibn Abbas, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în ziua de Aid obișnuia să se roage și abia apoi ținea khutba.”

(relatat de Ahmad)

De asemenea, Abu Sa'id, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să vină de Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha la locul de Rugăciune, iar primul lucru pe care îl făcea era să se roage. (...)”

(relatat de Bukhari)

Astfel, deoarece Rugăciunea se face înainte de khutba, oricine dorește să plece în timpul acesteia, poate să o facă.

Abdullah ibn Al-Sa'ib a relatat:

„Am participat alături de Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, la Rugăciunea de Aid,

iar atunci când a terminat Rugăciunea, a spus:

«Voi ține khutba; oricine dorește să stea și să o asculte, poate face aceasta și oricine dorește să plece, poate să o facă.»”

(Albani, *Irwa' Al-Ghali*)

A nu întârzia Rugăciunea de Aid pentru un timp îndelungat

Abdullah ibn Bishr, *radhi Allahu anhu*, a spus că:

„S-a alăturat oamenilor în ziua de Aid Al-Fitr sau Aid Al-Adha și a protestat împotriva faptului că imamul a întârziat foarte mult. El a spus:

«Pe vremea Profetului, am fi terminat până acum.»”

(relatat de Bukhari)

Când oamenii nu știu că este Aid, din diverse motive

Dacă cineva nu știe că este Aid și nu a făcut Rugăciunea de Aid, atunci el poate recupera aceasta, atunci când este sigur că e începutul lunii Shawwal.

Abu Umayr ibn Anas a relatat de la tatăl său, care era unul dintre Ansari:

„Era înorat și nu am putut

observa Luna Nouă, care marchează începutul lunii Shawwal, fapt pentru care am început ziua postind. Apoi, o caravană a sosit și oamenii i-au spus Mesagerului lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, că ei au văzut Luna Nouă cu o zi înainte. De aceea, Profetul a oprit Postul și i-a chemat pe oameni afară, să se roage Rugăciunea de Aid, a doua zi după ce Luna s-a văzut.”

(Albani)

Participarea femeilor la Rugăciunea de Aid

Hafsa, *radhi Allahu anha*, a spus:

„Obişnuiam să oprim fetele aflate la pubertate să ia parte la Rugăciunea de Aid. Apoi, o femeie a venit și a stat la Banu Khalaf, povestindu-ne despre sora sa. Soțului surorii sale a participat la 12 campanii militare alături de Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, iar ea, la 6 campanii.

Femeia a spus:

«Obişnuiam să tratăm pe oameni și să avem grijă de cei răniți. Sora mea l-a întrebat pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, dacă este rău să nu iasă

afară la Rugăciunea de Aid, deoarece nu avea jilbab. El i-a răspuns:

„Prietena ta să-ți ofere unul dintre jilbab-urile sale, astfel încât să poți fi martoră la binecuvântările din ziua de Aid și la Rugăciunea în congregație.”»

Atunci când Umm Atiyah a venit, am întrebat-o:

«L-ai auzit pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, spunând aceasta?»

Ea a răspuns:

«L-am auzit spunând că trebuie să le aducem afară pe fetele tinere, și pe cele care au fost izolate, și pe femeile aflate la menstruație, astfel încât să poată fi martore ale binecuvântărilor din ziua de Aid și să observe adunarea celor dreptcredincioși, însă, cele care se află la menstruație trebuie să stea departe de locul unde se face Rugăciunea.»”

(relatat de Bukhari)

Hadith-ul îi îndeamnă, astfel, pe toți musulmanii să participe la Rugăciunea de Aid și să fie alături unii de alții în evlavie.

Femeile aflate la menstruație nu trebuie să se oprească de la pomenirea lui Allah

subhanahu wa ta'ala sau să pă-
răsească locurile în care se fac
întâlniri în acest scop, cu ex-
cepția moscheilor, locul de Ru-
găciune în sine, pe care trebuie
să îl evite. De asemenea, se
arată faptul că o femeie nu
trebuie să iasă la Rugăciunea
de Aid fără a purta jilbab.

Astfel, este de preferat
(mustahab) pentru o femeie să
poarte jilbab și este permis să
se împrumute haine; se poate
observa că Rugăciunea de Aid
este obligatorie (wagib).

După ce a citat cuvintele lui
Umm Atiyah, radhi Allahu anha,
Tirmidhi a spus în *Sunan*:

*„Unii dintre învățați au fost
de acord cu cele afirmate în ha-
dith și au permis femeilor să
meargă la Rugăciunea de Aid,
iar alții nu au fost de acord cu
aceasta. A fost înregistrat că
Abdullah ibn Al-Mubarak a
spus:*

*«Nu îmi place ideea ca fe-
meile să meargă la Rugăciunea
de Aid în zilele noastre. Dacă o
femeie insistă să iasă, soțul
trebuie să îi permită, însă și ea
trebuie să poarte haine modeste
și să nu se împodobească. Dacă
ea insistă să se gătească, atunci
soțul are dreptul să o oprească
să plece.»*

*S-a relatat că Aisha, radhi
Allahu anha, a spus:*

*«Dacă Profetul, salla Allahu
aleihi wa sallam, ar vedea ce se
întâmplă femeilor, le-ar opri să
meargă la moschei, așa cum au
fost oprite femeile din tribul
Banu Israil.»*

*S-a relatat că lui Sufyan Al-
Thawri nu îi plăcea ideea ca
femeile să meargă la moschee,
la Rugăciunea de Aid, în zilele
sale.”*

Umm Atiyah, radhi Allahu
anha, a spus acest lucru con-
form hadith-ului menționat mai
sus, la puțin timp după ce
Profetul, salla Allahu aleihi wa
sallam, a murit și nu ne este re-
latat că vreunul dintre compa-
nioni, radhi Allahu anhum, nu
ar fi fost de acord cu aceasta,
însă femeile trebuie să îndepli-
nească condițiile Islamice, a-
tunci când ies.

Bărbații trebuie să verifice
felul în care sunt îmbrăcate fe-
meile, atunci când vor să mear-
gă la Rugăciune și să se asigure
că hijab-ul lor este complet,
pentru că ei sunt „păstori”, res-
ponsabili pentru „turmele” lor.

Femeile trebuie să meargă
la moschee în haine modeste,
fără podoabe și fără parfum.
Femeile aflate la menstruație

nu trebuie să intre în moschee sau să meargă în locurile pentru Rugăciune, ele putând, însă, sta într-un loc de unde se poate asculta khutba.

Adab Al-Aid (Etichete privind ziua de Aid)

1. Ghusl

Una dintre regulile pentru Aid este aceea de a face ghusl înainte de a merge la Rugăciunea de Aid.

S-a relatat într-o înregistrare sahih, în *Al-Muwatta* că:

„Abdullah ibn Omar obișnuia să facă baie de Aid Al-Fitr, înainte de a merge la locul de Rugăciune.”

A fost relatat că Sa'id ibn Jubayr a spus:

„Trei lucruri sunt Sunna de Aid: mersul pe jos (până la locul de Rugăciune), ghusl și mâncatul înainte de plecare.”

Aceasta este ceea ce a spus Sa'id ibn Jubayr, și este posibil să fi învățat aceasta de la câțiva dintre sahaba, radhi Allahu anhum.

Nawawi a menționat că învățații au fost de acord că este mustahab să se facă ghusl înainte de Rugăciunea de Aid.

Motivul pentru care este mustahab să se facă ghusl înainte de Rugăciunea de vineri se aplică și în cazul celor două mari sărbători, Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha.

2. Mâncatul înainte de plecarea la Rugăciune

Musulmanul nu trebuie să meargă la locul de Rugăciune pentru Aid, înainte de a mânca cel puțin o curmală, pentru că acest lucru este menționat în hadith-ul relatat de Bukhari, de la Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, care a spus:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, nu ieșea, în dimineața de Aid Al-Fitr, înainte de a consuma câteva curmale și mânca un număr impar din acestea.”

(relatat de Bukhari)

Este mustahab să se ia micul dejun înainte de a pleca, pentru că acest lucru confirmă că nu este permis Postul în această zi și demonstrează că luna de Post este încheiată.

Ibn Hajar a explicat că aceasta este pentru a îi opri pe oameni să prelungească Postul, însemnând supunere față de Allah subhanahu wa ta'ala.

Dacă o persoană nu are nicio curmală, ea poate mânca orice îi este permis pentru a întrerupe Postul.

Takbir în ziua de Aid

Aceasta este una dintre cele mai indicate Sunna din această zi, pentru că Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca Post, iar cel care este bolnav ori în călătorie [să postească] un număr [egal] de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea și să împliniți acest număr și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!”

(Surat Al-Baqara, 2:185)

Walid ibn Muslim a spus:

„I-am întrebat pe Al-Uza'i și pe Malik ibn Anas despre recitarea Takbir-ului cu voce tare, în ziua de Aid. Ei au spus:

«Da, Abdullah ibn Omar - obișnuia să îl rostească cu voce tare în ziua de Aid Al-Fitr, până când venea imamul.»”

Abu Abd Ar-Rahman As-Salami a spus:

„În ziua de Aid Al-Fitr spuneau Takbir mai tare decât în

ziua de Aid Al-Adha.”

(Albani în *Al-Irwaa'*)

Ad-Daraqutni și alții au relatat că atunci când Ibn Omar, radhi Allahu anhu, ieșea în zilele de Aid Al-Fitr și Aid Al-Adha, se străduia din greu să facă Takbir până când ajungea la locul pentru Rugăciune, apoi continua să facă Takbir până când venea imamul.

Ibn Abu Shaybah a relatat cu un sahih isnad că Zuhri a spus:

„Oamenii obișnuiau să facă Takbir în ziua de Aid, de când ieșeau afară din casele lor până când ajungeau la locul pentru Rugăciune și până când imamul venea. Atunci când venea imamul, ei făceau liniște, până când acesta spunea Takbir, apoi ziceau și ei Takbir.”

(Albani în *Al-Irwaa'*)

Un exemplu este relatarea conform căreia Nafi' ibn Jubayr obișnuia să facă Takbir și se întreba de ce oamenii nu făceau la fel. El spunea oamenilor:

„«De ce nu faceți Takbir?»”

Ibn Shihab Az-Zuhri a spus:

«Oamenii obișnuiau să facă Takbir de când plecau din casele lor până când venea imamul.»”

Modul de recitare al

Takbir-ului

Ibn Abu Shayba a relatat în *Al-Musannaf* că Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, obișnuia să spună Takbir în zilele de Tashriq, după cum urmează:

„Allahu Akbar, Allahu Akbar, la ilahe illa Allah wa Allahu Akbar, Allahu Akbar wa Lillahi'l-hamd (Allah este Cel mai Mare, Allah este Cel mai Mare, nu este alt dumnezeu în afară de Allah, Allah este Cel mai Mare și Lui I se cuvine toată Lauda.)”

Ibn Abu Shayba a relatat în altă parte, cu același isnad, dar cu cuvintele «Allahu Akbar» repetate de trei ori.

De asemenea, Muhamili a relatat că Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, obișnuia să spună:

„Allahu Akbaru kabiran, Allahu Akbaru kabiran, Allahu Akbar wa ajall, Allahu Akbar wa Lillahi'l-hamd (Allah este Cel mai Mare, Allah este Cel mai Mare, Allah este Cel mai Măreț și mai Demn de Glorie și lui Allah I se cuvine toată Lauda.)”
(Albani în *Al-Irwaa'*)

A se felicita unul pe altul

Musulmanii se felicită în zi-

ua de Aid, fără a fi folosite cuvinte specifice. De exemplu, ei pot spune:

„Taqabbal Allahu minna wa minkum (Fie ca Allah să primească de la noi și de la voi.)”

(Ibn Hajar. Isnad-ul lui este hasan. *Fath*)

Practicarea felicitării este binecunoscută din timpul companionilor, radhi Allahu anhum, și învățați precum imamul Ahmad și alții au permis acest lucru.

Sunt relatări care indică faptul că este permis să fie felicități oamenii la ocazii speciale. Companionii, radhi Allahu anhum, obișnuiau să se felicite atunci când se întâmpla ceva bun.

Nu este nicio îndoială că, felicitarea cuiva în acest fel, este una dintre cele mai nobile maniere și o înaltă calitate printre musulmani.

Este de preferat să se răspundă la felicitări, așa cum a spus imamul Ahmad:

„Dacă cineva mă felicită, răspund felicitării, dar nu o inițiez.”

A fi îmbrăcat frumos pentru Aid

Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Omar a ridicat o jubbah (mantie lungă) din mătase, care era de vânzare în piață, a adus-o Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, și a spus:

«Mesager al lui Allah, cumpără aceasta și poart-o de Aid, atunci când vine delegația.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Aceasta este haina celui care nu are cunoștință de Ziua de Apoi.»”

(relatat de Bukhari)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a aprobat ideea lui Omar, radhi Allahu anhu, de a fi îmbrăcat frumos, dar a respins ideea de a cumpăra acea jubbah, pentru că era din mătase.

Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, avea o jubbah pe care o purta de Aid și vinerea.”

(Sahih Ibn Khuzayma)

Bayhaqi a relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, obișnuia să poarte cele mai bune haine ale sale de Aid, ceea ce ar trebui să facă toți bărbații în această zi.

Pe de altă parte, femeile trebuie să evite împodobirea în ziua de Aid, pentru că le este interzis să-și arate podoabele în fața bărbaților non-mahram, ele merg la moschee doar pentru a face un act de adorare.

Oare este bine pentru o credincioasă să nu se supună Celui căruia I se închină și să meargă împotriva Poruncii Lui, prin purtarea unor haine strâmte sau foarte colorate, sau purtând parfum?

Reguli pentru a asculta khutba de Aid

Ibn Qudama, radhi Allahu anhu, a spus în cartea sa, *Al-Kafi*:

„Atunci când imamul salută (la sfârșitul Rugăciunii), el trebuie să predice o khutba în două părți, ca și khutba a două vineri, pentru că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut acest lucru.

Khutba de Aid diferă de khutba de vineri în patru feluri... al patrulea dintre ele este că aceasta este Sunna și nu este obligatoriu să fie ascultată, pentru că a fost relatat că Abdullah ibn Al-Sa'ib a spus:

«Am participat la Aid împre-

ună cu Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și atunci când a terminat Rugăciunea, el a spus:

„Voi ține *khutba*, prin urmare, cel care dorește să se așeze (să asculte), iar cine dorește să plece, lăsați-l să plece.”»

Nawawi a spus în cartea lui, *Al-Majmu' Sharh Al-Muhadhdhab*:

„Este *mustahab* pentru oameni să asculte *khutba*, pentru că aceasta și ascultarea ei nu sunt condiții necesare ale Rugăciunii de Aid. Dar *Shafa'i* a spus:

«Dacă cineva nu ascultă *khutba* de Aid, sau în timpul unei eclipse, sau atunci când este oferită Rugăciunea pentru ploaie, sau în Hajj, ori vorbește în timpul acestor *khutbe*, ori pleacă, nu trebuie să repete Rugăciunea.»

În *Al-Sharh Al-Muntî' 'ala Zaad Al-Mustanfi'*, de Ibn Uthaymin, este spus:

„Cuvintele lui Ibn Qudama, «*khutba* a două vineri» înseamnă că trebuie să ofere două *khutba*, chiar dacă este o dispută în această privință, așa cum s-a făcut referire mai sus.

Khutba de Aid se supune aceluiași reguli ca și *khutba* de vineri; chiar și vorbitul în timpul

acesteia este haram, dar nu este obligatorie participarea, în timp ce participarea la *khutba* de vineri este obligatorie, pentru că Allah *subhanahu wa ta'ala* spune:

„O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune [*As-Salat*], în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah (13) și lăsați negoțul! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă [voiți să] știți.”

(Surat Al-Jumu'ah, 62:9)

Explicația numărului din paranteză, din verset:

13) Rugăciunea colectivă de la moschee și predica.

Participarea la *khutba* de Aid nu este obligatorie și îi este permis persoanei să plece, dar dacă stă, nu trebuie să vorbească cu nimeni. La aceasta se face referire atunci când se spune «*khutba* a două vineri.»

Unul dintre învățați a spus:

„Nu este obligatoriu să se asculte *khutba* de Aid, pentru că dacă ar fi obligatorie prezența și ascultarea acestora, ar fi haram să se plece de la ele. Dar, așa cum este permisă plecarea, nu este obligatorie ascultarea acestora.”

Mersul la moschee pe un drum și întoarcerea pe un alt drum

Jabir ibn Abdullah, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să meargă pe drumuri diferite, în zilele de Aid.”

(relatat de Bukhari)

De asemenea, s-a relatat că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să meargă pe jos și făcea Rugăciunea fără niciun adhan sau iqama, apoi se întorcea mergând pe jos pe un alt drum. S-a spus că aceasta a fost pentru că două drumuri diferite vor mărturisi în favoarea lui, în Ziua Judecății, pentru că în acea Zi, Pământul va vorbi despre tot ceea ce a fost făcut pe el, bun sau rău.

Avertizarea împotriva lucrurilor rele

1. Unii oamenii cred că Islamul ne învață să stăm și să ne rugăm în noaptea de Aid, citând un hadith slab care spune că:

„Cel care stă în picioare și se roagă în noaptea de Aid, inima lui nu va muri, în ziua în care inimile mor.”

Acest hadith a fost relatat cu două isnad, unul care este daif (slab), iar altul este foarte slab.

Islamul nu ne spune să alegem noaptea de Aid pentru Rugăciune; totuși, dacă obiceiul unei persoane este de a sta în picioare și a face Rugăciuni noaptea (qiyam), atunci nu este nimic rău ca această persoană să facă acest lucru și în noaptea de Aid, de asemenea.

2. Nu este permisă amestecarea femeilor cu bărbații la locurile de Rugăciune, străzi etc.

Este o rușine faptul că acest lucru se întâmplă nu numai în moschei, dar chiar și în cele mai multe locuri sfinte, cum este Masjid Al-Haram (în Mecca).

Multe femei, fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să le îndrepte, merg afară neacoperite, purtând machiaj și parfum, purtând bijuterii, atunci când este o asemenea aglomerație în moschei; pericolul acestei situații este evident.

Prin urmare, Rugăciunea de Aid trebuie făcută în locuri amenajate cu uși separate și drumuri pentru femei și prin întârzierea ieșirii bărbaților, până când ies femeile.

3. Unii oameni se întâlnesc de Aid pentru a cânta sau pentru alte forme de a sărbători, care nu sunt permise.

4. Unii oameni sărbătoresc de Aid pentru că luna Ramadan s-a sfârșit și nu mai trebuie să postească. Aceasta este o greșeală, credincioșii sărbătoresc Aid-ul pentru că Allah subhanahu wa ta'ala i-a ajutat

să termine luna de Post, nu din cauza Postului, pe care unii oameni îl consideră o povară (Astaghfirullah), care acum s-a terminat.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne scrie o altă lună Ramadan! Amin!

Allahu Alam

عيد مبارك

Postul celor 6 zile din luna Shawwal

de Sheikh Mohammed Salih Al-Munajjid

~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Postul celor 6 zile ale lunii Shawwal, aflat după Postul obligatoriu al lunii Ramadan, este mustahab și nu wagib. Este recomandat ca musulmanii să postească cele 6 zile din luna Shawwal, în aceasta găsindu-se o mare virtute și o răsplată imensă. Oricui postește aceste șase zile îi va fi înregistrată o răsplată, ca și cum ar fi postit întregul an, așa cum a fost relatat într-un hadith sahih, de la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Abu Ayyub, *radhi Allahu anhu*, a relatat că Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Oricine postește în luna Ramadan și-l continuă cu cele șase zile din luna Shawwal, este ca și cum ar fi postit pe toată durata vieții.”

(relatat de Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi, Nasa'i și Ibn Majah)

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a explicat acest lucru atunci când a spus:

„Oricine postește șase zile după Aid Al-Fitr, a completat anul (pentru orice faptă bună, răsplata (hasana) pentru el va fi de zece hasanat).”

Conform unei alte relatări:

„Allah a făcut pentru fiecare hasana zece hasanat ca și acesta, așa că o lună este ca și Postul a zece luni și Postul celor 6 zile completează anul.”

(relatat de Nasa'i și Ibn Majah. De asemenea, în *Sahih Al-Targhib wa'l-Tarhib*)

Acest fapt a fost, de asemenea, relatat de Ibn Khuzayma cu textul:

„Postul lunii Ramadan are ca răsplată zece ca și el și Postul celor 6 zile are ca răsplată două luni, astfel, este ca și cum s-a postit întregul an.”

Savanții în Jurisprudență ai Școlilor Hanbali și Shafa'i

explică faptul că a posti cele 6 zile din luna Shawwal după Postul lunii Ramadan, este ca și cum cineva ar fi ținut Post obligatoriu întregul an, deoarece multiplicarea răsplăților se aplică chiar și pentru Posturile voluntare (nafil), pentru că fiecare răsplată are valoarea a zece răsplăți.

Un alt beneficiu important al Postului celor 6 zile ale lunii Shawwal este că recuperează orice deficit al persoanei din Postul obligatoriu al lunii Ramadan, deoarece nimeni nu este lipsit de neajunsuri sau păcate, care au efect negativ asupra Postului.

În Ziua Învierii, unele dintre actele voluntare vor fi luate pentru a compensa deficiențele din actele obligatorii, așa cum Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Primul lucru pentru care oamenii vor fi aduși să răspun-

dă în Ziua Învierii, va fi împlinirea Rugăciunilor lor. Domnul nostru, Cel Preaslăvit și Preaînalt, va spune Îngerilor Săi, cu toate că El știe cel mai bine:

«Uită-te la Rugăciunile robului Meu, dacă sunt complete sau incomplete.»

Dacă sunt complete, ele vor fi înregistrate complete, iar dacă sunt incomplete, El, *subhanahu wa ta'ala*, va zice:

«Uită-te dacă robul Meu a făcut Rugăciuni voluntare (nafil).»

Dacă el a făcut Rugăciuni voluntare, Allah *subhanahu wa ta'ala* va spune:

«Completează actele obligatorii ale robului Meu cu actele sale voluntare.»

Apoi, toate actele lui vor fi tratate în mod similar.”

(relatat de Abu Dawud)

Allahu Alam

~ Femei demne de urmat ~
Soțiile Profetului Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam
de Ibn Kathir
~ tradus de Gabriela Gharabli ~

Maria Al-Qibtiyya, radhi Allahu anha, se spune că s-a căsătorit cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și desigur toată lumea i-a dat același titlu de respect cu celelalte soții, radhi Allahu anhunna, ale Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și anume «Umm al-muminin», adică «Mama credincioșilor».

Maria, radhi Allahu anha, s-a născut în Nordul Egiptului, având un tată Copt și o mamă de origine greacă, ei mutându-se la curtea lui Al-Muqawqis, atunci când ea, radhi Allahu anha, era foarte tânără.

Ea, radhi Allahu anha, a ajuns în Medina, alăturându-se gospodăriei Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, după reîntoarcerea

lui de la semnarea tratatului de la Hdaybiyya cu neamul Quraish.

Maria, radhi Allahu anha, a dat naștere unui fiu sănătos în anul 9 H., în același an în care a murit Zaynab, radhi Allahu anha, fiica Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, iar el, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a dat numele de Ibrahim, după strămoșul evreilor și al creștinilor, Profetul, aleihi sallam, din care toți ceilalți Profeți, aleihum sallam, au descins.

Din păcate, la vârsta de doar 18 luni, Ibrahim s-a îmbolnăvit grav și a murit. Chiar dacă știa că micuțul său fiu va merge în Paradis, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu s-a putut abține să nu lăcrimeze. Atunci când unii dintre companioni, radhi

Allahu anhum, l-au întrebat de ce plânge, el, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a răspuns:

„Pentru că sunt om.”

În timpul înmormântării, a avut loc o eclipsă de Soare, iar unii au legat acest fenomen de moartea lui Ibrahim, însă, la scurt timp, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a clarificat acest lucru, spunând:

„Soarele și Luna sunt două semne din semnele lui Allah. Acestea nu se acoperă din cauza morții sau nașterii cuiva. Însă, de le vedeți, grăbiți-vă către Rugăciune.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Mulți dintre cei necredincioși și-au bătut joc de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, din cauză că și-a pierdut fiii la vârste fragede, astfel rămânând fără urmași, însă Allah Preaînaltul a revelat următoarele versete, arătând poziția Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și amenințându-i pe cei care îl urau:

„Noi ți-am dat ție [*Al-Kawthar*] prisosință. ~ Deci împlinește Rugăciunea pentru Domnul tău și jertfește! ~ Cel ce te urăște va fi fără copii!”

(Surat Al-Kawthar, 108:1-3)

Și:

„Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profetilor, și Allah este Atoateștiutor.”

(Surat Al-'Ahzab, 33:40)

Maria, radhi Allahu anha, a fost onorată și respectată de către Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, de familia lui și de către companiunii săi, radhi Allahu anhum. A trăit alături de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, 3 ani, până la moartea lui, ea murind 5 ani mai târziu, în anul 16 H.

În anii de după moartea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, a trăit retrasă și aproape niciodată nu a ieșit din casă, decât pentru vizitarea mormântului Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, sau a mormântului fiului ei.

La moartea ei, Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a condus Rugăciunea de înmormântare în cimitirul Baqî', din Medina.

Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulțumit de ea. Amin

Allahu Alam

Tăfsir Surat Al-Balad (versetele 1-10)

de Ibn Kathir

Capitolul 90 – revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ (١) وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ (٢) وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدَ (٣)
لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ (٤) أَيْحَسِبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ (٥)
يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا (٦) أَيْحَسِبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ (٧)
أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ (٨) وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ (٩) وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ (١٠)

Bismillehi_rrahmaani_rrahiim

1. Laa uqsimu bihaadha_
lbeled

2. We ente hillum_
bihadha_lbeled

3. We waalidi_we me weled

4. Leqad khaleqne_linsaane
fii kebed

5. Ayahsebu a_lle_yeqdira
'aaleyhi ahad

6. Yaquulu ahlektu me_
lee_llubede

7. Ayahsebu aa_llem yerahu
ahad

8. Alem nej'aal_llehu
'aayneiin

9. We liseene_we şefeteiin

10. We hadeyneehu_
nnejdeiin

*În numele lui Allah Cel
Milostiv, Îndurător*

1. Nu! Jur pe această cetate

2. Şi Tu ești locuitor al
acestei cetăți!

3. Şi pe părinte şi pe ceea ce
el zămisleşte!

4. Noi l-am creat pe om spre

încercare!

5. Crede el că nu va avea nimeni putere asupra lui?

6. El zice: „Am irosit avere multă!”

7. Oare crede el că nu-l vede nimeni?

8. Oare nu i-am dat lui doi ochi

9. Și o limbă și două buze

10. Și nu i-am dat lui două drumuri?

Jurământul pe Sanctitatea orașului Mecca și pe alte lucruri pe care omul le-a creat cu dificultate

Allah subhanahu wa ta'ala a jurat pe Mecca, «mama orașelor», adresându-se locuitorilor acesteia (în timpul lunilor non-sacre), dând libertatea în acest oraș, pentru a atrage atenția asupra Sanctității Sale, atunci când oamenii sunt în stare de sacralitate.

Khusayf a relatat de la Mujahid:

„*«1. Nu! Jur pe această cetate»*

Cuvântul «La (Nu)» se referă la respingerea lor (Quraish)

«Jur pe această cetate».”

(Ad-Durr Al-Manthur)

Shabib ibn Bishr a relatat de

la Ikrima că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus că:

„*«1. Nu! Jur pe această cetate»*

înseamnă Mecca.”

Privind spusele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„*2. Și Tu ești locuitor al acestei cetăți!*”,

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„*O, Mohammed! Este permis pentru tine să te lupți în el.*”

(Al-Qurtubi și Ad-Durr Al-Manthur)

Similar cu aceasta, au relatat și Sa'id ibn Jubair, Abu Salih, Atiyah, Ad-Dahhak, Qatada, As-Suddi și Ibn Zaid.

(Al-Qurtubi și Ad-Durr Al-Manthur)

Al-Hasan Al-Basri a spus:

„*Allah a permis lupta în oraș pentru el (Profet), pentru o oră a unei zile.*”

(Ad-Durr Al-Manthur)

Sensul acestor cuvinte a fost menționat într-un hadith considerat autentic. În acest hadith, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„*Cu adevărat, Allah a făcut acest oraș sacru în Ziua în care El a creat Cerurile și Pământul. Prin urmare, este sacru prin Sfințenia dată lui de către Allah,*

până în Ziua Judecății. Copacii săi nu ar trebui să fie dezrădăcinați, arbuștii și ierburile sale nu ar trebui să fie înlăturate. Și a fost permisă numai pentru mine (lupta în el), pentru o oră a unei zile. Astăzi, sacralitatea lui a fost restaurată la fel cum a fost și ieri. Prin urmare, cei care sunt prezenți să îi informeze pe cei care sunt absenți.”

(relatat de Bukhari, *Fath Al-Bari*)

Într-o altă formulare a acestui hadith, el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Prin urmare, dacă cineva încearcă să folosească lupta Mesagerului (pentru a cuceri Mecca) drept scuză (pentru a lupta acolo), atunci spune-i că Allah a permis lupta pentru Mesagerul Său și nu a permis-o pentru tine.”

(relatat de Bukhari, *Fath Al-Bari*)

Cu privire la declarația lui Allah *subhanahu wa ta'ala*:

„3. Și pe părinte și pe ceea ce el zămislește!”,

Mujahid, Abu Salih, Qatada, Ad-Dahhak, Sufyan Ath-Thauri, Sa'id ibn Jubair, As-Suddi, Al-Hasan Al-Basri, Khusayf, Shurahbil ibn Sa'd și alții au spus:

„Semnificând părintele Adam și ceea ce el zămislește; copiii săi.”

(Al-Qurtubi, Ad-Durr Al-Manthur și Tabari)

Mujahid și însoțitorii săi au ales acest punct de vedere ca fiind bun.

Acest lucru este susținut și de faptul că Allah *subhanahu wa ta'ala* jură pe Mecca, «mama orașelor» care sunt locuite. Apoi, El, Preaînaltul, jură pe locuitorii acestuia – Adam, aleihi *sallam*, părintele omenirii și urmașii săi.

Abu Imran Al-Jawni a spus:

*„Se referă la Avraam, aleihi *sallam* și la descendenții săi.”*

Ibn Jarir a înregistrat această declarație (Tabari), așa cum a făcut-o și Ibn Abu Hatim. Ibn Jarir preferă această părere ca fiind generală și se referă la fiecare tată și copiii lui. Acest sens este de asemenea acceptat.

(relatat de Tabari)

Apoi, Allah *subhanahu wa ta'ala* spune:

„4. Noi l-am creat pe om spre încercare!”

Ibn Abu Najih și Juraij au relatat de la Ata, iar el de la Ibn Abbas, *radhi Allahu anhu*, cu privire la «Kabad»:

„A fost creat în încercare. Nu îl vezi?”

Apoi, a menționat nașterea sa și ieșirea dinților lui.

(relatat de Tabari)

Mujahid a spus:

„«Kabad», adică o picătură de spermă, apoi un cheag, apoi o bucată de carne, de durată în crearea sa.”

Apoi, Mujahid a spus:

„Aceasta este similar cu declarația lui Allah Preaînaltul:

«Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri»

(Surat Al-'Ahqaf, 46:15)

și l-a alăptat cu greutate și l-a crescut cu greutate. Prin urmare, el îndură toate acestea.”

Sa'id ibn Jubair a spus:

„«4. Noi l-am creat pe om spre încercare!»

în dificultate și în căutarea mijloacelor de trai.”

Ikrima a spus:

„În dificultate și lungă suferință.”

(Ad-Durr Al-Manthur)

Qatada a spus:

„În dificultate.”

(relatat de Tabari)

Este relatat de la Al-Hasan că a spus:

„Îndurând greutățile acestei lumi și severitatea Vieții de Apoi.”

Omul este înconjurat de Allah subhanahu wa ta'ala și de răsplățile Sale

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„5. Crede el că nu va avea nimeni putere asupra lui?”

Al-Hasan Al-Basri a spus:

„«5. Crede el că nu va avea nimeni putere asupra lui?»

înseamnă că nimeni nu îi poate lua averea.”

Qatada a spus:

„«5. Crede el că nu va avea nimeni putere asupra lui?»

Fiul lui Adam crede că nu va fi întrebat despre averea lui – cum a câștigat-o și cum a cheltuit-o.”

(relatat de Tabari)

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„6. El zice: «Am irosit avere multă!»”

semnificând: fiii lui Adam spun:

„Am irosit multă avere.”

Mujahid, Al-Hasan, Qatada, As-Suddi și alții au spus aceasta.

(relatat de Tabari)

„7. Oare crede el că nu-l vede nimeni?”

Mujahid a spus:

„Crede că Allah Cel Măreț și

Atotputernic nu îl vede.”

Unii dintre Salafi au relatat similar cu aceasta.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„8. Oare nu i-am dat lui doi ochi”

semnificând: pentru el, să vadă cu ei.

„9. Și o limbă (...)”

semnificând: pentru el, să vorbească cu ea și pentru ca el să poată exprima ceea ce simte.

„9. (...) și două buze”

semnificând: pentru a îl ajuta să vorbească, să mănânce și pentru a înfrumuseța fața și buzele lui.

Abilitatea de a distinge între bine și rău este, de asemenea, o binecuvântare

„10. Și nu i-am dat lui două drumuri?”

Aceasta se referă la cele două căi.

Sufyan Ath-Thauri a relatat de la Asim, care a relatat de la Zirr, care a relatat de la

Abdullah ibn Mas'ud, care a spus:

„«10. Și nu i-am dat lui două drumuri?»

binele și răul.”

(relatat de Tabari)

Similar cu aceasta a fost relatat de la Ali, Ibn Abbas, Mujahid, Ikrima, Abu Wa'il, Abu Salih, Mohammed ibn Ka'b, Ad-Dahhak, Ata Al-Khurasani și alții.

(Tabari și Ad-Durr Al-Manthur)

Similar cu acest verset găsim și în cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Nu l-am creat pe om dintr-o picătură de amestecuri, ca să-l încercăm, și l-am făcut pe el cu auz și cu vedere? ~ Noi l-am călăuzit pe drum, fie că el va fi mulțumitor, fie că el va fi nemulțumitor.”

(Surat Al-'Insan, 76:2-3)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

**Înțelepciunea Profetului,
salla Allahu aleihi wa sallam,
în corectarea greșelilor oamenilor**
(continuare)

~ tradus de Alya Iacob ~

**Rapiditatea de a corecta
greșelile și a nu le amâna**

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu amâna să se ocupe de greșelile oamenilor decât dacă era necesar, sarcina lui, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind aceea de a explica oamenilor adevărul, astfel învățându-i să facă bine și avertizându-i împotriva a ceea ce era rău. Prin urmare, el, salla Allahu aleihi wa sallam, se grăbea să corecteze oamenii de câte ori avea ocazia, așa cum putem citi în povestea celor care nu făceau Rugăciunea așa cum trebuia făcută – Ibn Al-Latbiyyah, Usama, Makhyumi – aceștia voind să meargă cu adorarea la extreme.

Corectarea unei greșeli delăsată și nespusă la timpul ei

este împotriva intereselor Islamului și se pierde posibilitatea de a se corecta la timpul potrivit.

**Confruntarea greșelilor
prin explicarea regulilor
(hukm)**

Jarhad, radhi Allahu anhu, a relatat de la tatăl lui că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut pe lângă el atunci când avea coapsa descoperită. El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„Acoperă-ți coapsa, pentru că este parte din awrah.”

(relatat de Tirmidhi)

**Aducând oamenii înapoi
la Islam atunci când ei
greșesc și arătând principiile
de care ei se rup**

Atunci când cineva se complace într-o greșeală, principiul Islamic este departe de mintea și inima lui, pierzându-se în zarva momentului. Într-un astfel de caz, principiul Islamic se anunță cu voce tare, aceasta fiind o modalitate eficientă asupra unei astfel de persoane, atrăgându-i-se atenția și trezind-o din letargia în care a fost învăluită.

Privind la ceea ce s-a întâmplat între Muhajirun și Ansari, din cauza flăcărilor de fitna stârnite de munafiqun, observăm exemplul dat de Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Bukhari și Muslim au relatat în *Sahih* că Jabir, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Am mers împreună cu Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, într-o campanie militară, însoțiți și de câțiva Muhajirun, și astfel numărul nostru era mare. Printre ei era un bărbat foarte glumeț. El a împins unul dintre Ansari în glumă, iar acesta s-a supărat foarte tare și i-a chemat pe ceilalți să îl ajute, spunând:

«O, Ansari!»

Muhajir-ul a strigat și el:

«O, Muhajirun!»

Profetul, *salla Allahu aleihi*

wa sallam, a ieșit și a spus:

«La ce cheamă acești oameni ai Jahiliyyei?»

Apoi a spus:

«Ce se întâmplă cu el?»

I s-a spus ceea ce s-a întâmplat, cum Muhajir-ul l-a împins în glumă pe Ansar. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Lasă un om să își ajute fratele, dacă este un răufăcător sau dacă este victima unei fără-delegi. Dacă este un răufăcător, el trebuie să îl oprească, iar dacă este asuprit, atunci trebuie să vină în ajutorul său.»”

Corectarea ideilor preconcepute, cauzate de ceva ce nu este clar în mintea oamenilor

În *Sahih* Bukhari, Humayd ibn Abu Humayd Al-Tawil a relatat că l-a auzit pe Anas ibn Malik, *radhi Allahu anhu*, spunând:

„La soțiile Trimisului lui Allah au venit trei persoane ca să întrebe despre faptele de credință ale Profetului. După ce li s-a relatat despre acestea, ei au spus că nu este suficient și au spus:

«Atunci, unde ne aflăm noi,

în comparație cu Profetul, de vreme ce Allah i-a iertat toate păcatele din trecut și pe cele viitoare?»

(Credeau că acela care nu știe dacă păcatele sale au fost sau nu iertate, ar trebui să meargă la extreme cu adorarea, astfel făcând mai mult decât Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în speranța că păcatele îi vor fi iertate.)

Unul dintre ei a spus:

«Eu, cel puțin, o să mă rog în fiecare noapte de acum înainte.»

Altul a spus:

«Eu o să postesc toată viața și nu voi întrerupe Postul nicio dată.»

Iar celălalt a spus:

«Eu o să mă feresc de femei și nu o să mă însor nicio dată.»

Atunci, Profetul a venit la ei și le-a spus:

«Voi sunteți cei care spuneți cutare și cutare lucruri?

Pe Allah, eu mă tem de Allah mai mult decât oricine, dar țin Post și îl întrerup, fac Rugăciuni și mă odihnesc, și mă căsătoresc.

Deci, cine nu respectă tradiția mea în Religie, nu este unul dintre noi (unul dintre

urmașii mei).»”

(relatat de Bukhari)

Se pot observa următoarele:

❖ Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a venit și li s-a adresat direct; atunci când voia să-i învețe pe oameni, nu-i numea, nu-i arăta, ci mai degrabă le spunea:

„*Ce se întâmplă cu unii oameni?*”

În acest fel, el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, era blând cu ei și îi acoperea; în același timp, acționa în interes comun, învățându-i pe toți cei prezenți.

❖ Hadith-ul descrie obținerea de informații despre acțiunile oamenilor buni și încercarea de imitare a acestora. Căutarea acestor lucruri este un semn al unei minți sănătoase și a eforturilor făcute de o persoană pentru a-și îmbunătăți comportamentul.

❖ Se înțelege că atunci când este vorba despre lucruri utile ale Religiei, dacă nu se pot învăța de la bărbați, este permis a se întreba femeile.

❖ Nu este nimic rău în faptul că o persoană vorbește despre faptele sale, atâta timp cât nu o face pentru a se lăuda și este în beneficiul altora.

❖ De asemenea, se arată că extremele în adorare pot determina o persoană să se plictisească, și asta duce la renunțare; cele mai bune fapte sunt cele moderate.

❖ În general, greșelile sunt un rezultat al concepțiilor greșite, dar dacă ideile sunt spuse, greșelile se micșorează. Este clar din acest hadith că motivul pentru care acești companioni, radhi Allahu anhum, au adoptat aceste concepții de adorare extremă, a fost că ei considerau că trebuie să facă mai mult decât a făcut Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în adorare, pentru a obține iertarea păcatelor săvârșite, scăpând de pedeapsă. Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i s-a spus că toate păcatele sale au fost șterse, dar ei nu au avut acest avantaj.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a corectat pe oameni și le-a poruncit să urmeze Sunna.

Un lucru similar s-a întâmplat altui companion, Khamas Al-Hilali, radhi Allahu anhu, care a povestit:

„Am devenit musulman și am mers la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să îi spun

acest lucru. Am stat departe un an, timp în care am slăbit foarte mult, iar atunci când m-am întors, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a uitat la mine de sus până jos. Atunci, i-am spus:

«Nu mă cunoști?»

El a spus:

«Cine ești?»

Am spus:

«Sunt Khamas Al-Hilali.»

El a zis:

«Ce s-a întâmplat cu tine?»

Am spus:

«După ce te-am văzut, nu am avut o zi fără Post și nu am dormit nicio noapte.»

El a spus:

«Cine ți-a spus să te torturezi?»

Postește în luna răbdării (luna Ramadan) și o zi din fiecare lună, pe lângă aceasta.»

I-am spus:

«Lasă-mă să fac mai mult.»

El a spus:

«Postește în luna răbdării și două zile din fiecare lună, pe lângă aceasta.»

I-am spus:

«Lasă-mă să fac mai mult, am putere.»

El a spus:

«Postește în luna răbdării și trei zile din fiecare lună, pe lângă aceasta.»”

(*Musnad Al-Tayaalisi*. Relatat de Tabarani în *Al-Kabir*. De asemenea și în *Silsilat Al-Sahihan*)

Unele idei preconcepute au la bază modul în care oamenii judecă și în care privesc lucrurile. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, era foarte dornic să corecteze acest lucru și spunea aceasta oamenilor.

În *Sahih* Bukhari, este o relatare de la Sahl ibn Sa'd, *radhi Allahu anhu*, care a spus:

„Atunci când un om a trecut pe lângă Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a întrebat pe omul care stătea lângă el:

«Ce părere ai despre acest om?»

El a răspuns:

«Este unul dintre cei mai nobili oameni. Pe Allah, dacă propune căsătoria, trebuie să fie acceptată și dacă mijlocește pentru cineva, merită să fie acceptată mijlocirea lui.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, nu a spus nimic. Apoi, un alt bărbat a trecut și Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a întrebat pe omul de lângă el:

«Ce crezi despre el?»

El a răspuns:

«Mesager al lui Allah, el es-

te unul dintre musulmanii săraci. Dacă propune o căsătorie, nu merită să fie acceptat, dacă mijlocește, nu are dreptul ca mijlocirea lui să fie acceptată și dacă vorbește, nu are dreptul să fie ascultat.»

Profetul a spus:

«Acest om sărac este mai bun decât un pământ plin cu oameni ca cel din primul tip (bogații).»”

Corectarea greșelilor prin repetarea consecventă a oamenilor de a fi cu frică de Allah *subhanahu wa ta'ala*

Jundub ibn Abdullah, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a trimis un grup de musulmani să lupte cu tribul unor politeiști. Aceștia s-au întâlnit în bătălie într-un anumit loc. Unul dintre politeiști era atât de îndrăzneț încât, atunci când intenționa să omoare un musulman, îl omora. De asemenea, printre musulmani era unul care căuta posibilitatea de a îl prinde și de a îl omorî. Naratorul spune:

«Cred că omul era Usama ibn Zayd. Atunci când a ridicat sabia, politeistul a spus:

„*La ilahe illa Allah.*”,

dar Usama l-a ucis. Atunci când vestea bună a victoriei a ajuns la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, el a întrebat de evenimentele din timpul bătăliei și a fost informat despre Usama și despre ceea ce a făcut. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a trimis după Usama și l-a întrebat de ce l-a ucis pe acel om.

El, Usama, a spus:

„Mesager al lui Allah, el a provocat multă durere printre musulmani și a ucis pe cutare și cutare, și a menționat un număr de oameni.”

Apoi a continuat:

„L-am atacat și atunci când a văzut sabia a spus *La ilahe illa Allah.*”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Și apoi l-ai ucis?”

Usama a răspuns afirmativ.

Atunci, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Ce vei face atunci când *La ilahe illa Allah* va veni în Ziua Învierii?”

Usama a spus:

«Mesager al lui Allah, roagă-te pentru iertarea mea.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus pur și simplu:

«Ce vei face atunci când *La ilahe illa Allah* va veni în Ziua Învierii?»

și nu a spus mai mult decât aceasta.”

(relatat de Muslim)

O problemă care poate fi inclusă în acest subtitlu este amintirea oamenilor de Puterea lui Allah *subhanahu wa ta'ala*.

Abu Mas'ud Al-Badri, *radhi Allahu anhu*, a relatat:

„Îmi băteam un sclav cu biciul, când am auzit o voce în spatele meu spunând:

«Ascultă, Abu Mas'ud!»

dar nu am dat atenție vocii, pentru că eram foarte nervos.

Atunci când vocea s-a apropiat, am realizat că era Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care spunea:

«Ascultă, Abu Mas'ud, ascultă, Abu Mas'ud!»

El (Abu Mas'ud) a spus:

«Am aruncat biciul din mână.»

La aceasta, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Ascultă, Abu Mas'ud, Allah are mai multă putere asupra ta decât ai tu asupra acestui sclav.»

Iar eu am spus:

«Nu voi mai lovi niciodată un sclav.»”

Într-o altă relatare, se spune:

„Am spus:

«Mesager al lui Allah, îl las liber, de dragul lui Allah.»

El a spus:

«Dacă nu ai fi făcut aceasta, Focul Iadului ar fi suflat în fața ta și te-ar fi atins.»”

Conform altei relatări a lui Muslim, se spune:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Cu siguranță, Allah are mai multă putere asupra ta decât ai tu asupra lui. Prin urmare, eliberează-l.»”

A arăta compasiune față de cei care comit greșeli

Aceasta se aplică în cazul celor care merită compasiune, cei care au remușcări și se căiesc, ca și în cazul în care oamenii vin și pun întrebări pentru a afla adevărul.

Ibn Abbas, *radhi Allahu anhu*, a relatat că un bărbat care a divorțat de soția sa prin *zihar*, iar apoi a avut relații intime cu ea, a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a spus:

„«Mesager al lui Allah, am divorțat de soția mea prin *zi-*

har, apoi am avut relații intime cu ea înainte de a oferi *kafarah* (ispășirea).»

«Fie ca Allah să aibă milă de tine; ce te-a făcut să faci acest lucru?»

El a spus:

«I-am văzut gleznela în lumina lunii.»

Profetul a spus:

«Atunci nu te mai apropia de ea până când nu faci ceea ce Allah ți-a poruncit să faci.»”

(Abu Isa a spus că acesta este un *hadith hassan gharib sahih. Sahih Sunan Tirmidhi*)

Abu Huraira, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Un om a venit la Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a spus:

«Sunt distrus, o, Mesager al lui Allah!»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a întrebat:

«Ce anume te-a distrus?»

El a spus:

«Am avut relații intime cu soția mea, într-o zi a lunii Ramadan.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a întrebat:

«Ai posibilitatea să eliberezi un sclav?»

El a răspuns:

«Nu.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a întrebat:

«Este posibil să ții Post două luni consecutiv?»

El a răspuns:

«Nu.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a întrebat:

«Poți să hrănești șaizeci de persoane sărace?»

El a răspuns:

«Nu.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Atunci, așează-te.»

Un coș de curmale a fost adus Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus omului:

«Împarte aceasta drept *sadaqa*.»

Omul a întrebat:

«Cuiva mai sărac decât noi? Nu există nimeni în oraș mai sărac decât noi!»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a râs până când molarii i s-au văzut și a spus:

«Du-te și hrănește-ți familia cu ele.»

(majoritatea relatatorilor au relatat aceasta)

Persoana care a greșit și a venit să întrebe despre gre-

șeala sa nu glumea și nu a luat în glumă subiectul. Avea remușcări și se simțea vinovat, așa cum reiese din spusele lui: «*Sunt pierdut.*» El a meritat milă și compasiune.

A nu se grăbi în a spune cuiva că a greșit

Omar ibn Al-Khattab, *radhi Allahu anhu*, a povestit despre ceva ce i s-a întâmplat:

„L-am auzit pe Hisham ibn Hakim ibn Hizam recitând *Surat Al-Furqan* într-un alt mod, diferit de modul în care o recitam eu. Profetul m-a învățat să o recit într-un alt mod. Aproape că i-am întrerupt *Rugăciunea* pentru a mă certa cu el, dar am așteptat până când a terminat, apoi l-am apucat de haină și l-am adus în fața Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-am spus:

«L-am auzit recitând *Surat Al-Furqan* diferit de cum m-ai învățat tu să o recit.»

Profetul mi-a ordonat să îl eliberez și i-a cerut lui Hisham să recite.

Atunci când a terminat de recitat, Profetul a spus:

«În acest fel a fost revelată.»

Apoi, mi-a cerut să o recit și eu. Am recitat, pe urmă el a spus:

«În acest fel a fost revelată. Coranul a fost revelat cu șapte feluri de recitare, deci recită în felul în care îți este mai ușor.»

(relatat de Bukhari)

Astfel, aflăm că metodele de corectare sunt următoarele:

❖ Punând fiecare persoană să recite în fața celeilalte și aprobând recitarea lor a fost mai eficient în confirmarea că ambii au fost corecți și că niciunul nu a greșit.

❖ Atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a pus pe Omar, *radhi Allahu anhu*, să îl elibereze pe Hisham, aceasta a fost pregătirea pentru a asculta ambele părți într-un mod calm. A fost o indicație că Omar, *radhi Allahu anhu*, a fost prea grăbit.

❖ O persoană care caută să învețe nu trebuie să fie prea grăbită să condamne orice opinie diferită de a sa, mai întâi trebuie să fie sigură de ceea ce spune, pentru că se poate întâmpla ca și cealaltă opinie să fie validată de învățați.

Un alt punct relevant este că o persoană nu trebuie să se grăbească în a pedepsi pe ci-

neva care greșește.

Nasa'i a relatat de la Abbas ibn Sharhabil, care a spus:

„Am mers la Medina cu unchi mei din partea tatălui și am intrat într-una din grădinile orașului. Am luat o parte din grâu, iar proprietarul grădinii mi-a luat mantia și m-a lovit. Am mers la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să îi cer ajutorul. A cerut să fie adus omul, iar ei l-au adus. El i-a spus:

«Ce te-a făcut să faci asta?»

Omul a răspuns:

«Mesager al lui Allah, a mers în grădina mea și a luat niște grâu și l-a mâncat.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Nu l-ai învățat, dacă el nu știa și nu l-ai hrănit, dacă îi era foame. Dă-i înapoi haina.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a ordonat să mi se dea o *wasq* sau o jumătate de *wasq*.”

(relatat de Nasa'i)

Astfel, învățăm că trebuie văzute circumstanțele celui care a greșit sau care s-a purtat într-o manieră agresivă, pentru a ști cum trebuie procedat.

Trebuie observat că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, nu a pedepsit proprie-

tarul grădinii, pentru că avea dreptate, dar tratase problema în mod greșit. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a demonstrat că a avut de a face cu cineva care nu știa destul de multe în asemenea circumstanțe și l-a învățat cum să procedeze corect, apoi i-a spus să înapoieze haina pe care o luase de la cel înfometat.

A corecta o greșeală cu calm

Mai ales atunci când a fi prea dur agravează situația și se face mai mult rău decât bine. Putem învăța aceasta privind la felul în care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a corectat greșeala unui beduin care a urinat în moschee, așa cum a fost relatat de Anas ibn Malik, *radhi Allahu anhu*, care a spus:

„În timp ce eram în moschee împreună cu Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, un beduin a venit și a urinat în moschee. Companionii Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, au spus:

«Oprește-te! Oprește-te!»
dar Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:
«Nu îl întrerupeți; lăsați-l

în pace.»

Ei l-au lăsat până când a terminat, apoi Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a chemat și i-a spus:

«În moschee nu este permis ceva precum urinatul sau scăpările (aere); moscheea este numai pentru amintirea lui Allah, Rugăciune și citirea Coranului» sau alte cuvinte care au același scop. Apoi, a ordonat unui om care era acolo să aducă o găleată de apă și să o arunce peste urină și acesta așa a făcut.”

(relatat de Muslim)

Principiul pe care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îl urma atunci când corecta greșelile oamenilor, era tratarea omului cu blândețe și nu cu severitate.

A se explica gravitatea greșelii

Ibn Omar, Mohammed ibn Ka'b, Zayd ibn Aslam și Qutadah, *radhi Allahu anhum*, au relatat (o compilație a relatărilor acestora) că în timpul campaniei de la Tabuk, un om a spus:

„«Noi nu am văzut pe cineva să iubească mâncarea și

să spună minciuni mai mult decât recitatorii voștri, sau pe cineva care să fie mai laș pe câmpul de luptă.»

referindu-se la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și companionii săi, *radhi Allahu anhum*.

Awf ibn Malik a spus:

«Minți! Ești un ipocrit și am să îi spun Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*.»

Awf a mers la Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să îi spună, dar a găsit că au fost deja revelate versete din Coran cu privire la acest lucru. Acel om a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, călare pe o cămilă, și a spus:

«Mesager al lui Allah, am vorbit numai și am glumit,

doar pentru a trece timpul călătoriei.»

Ibn Omar a spus:

«Este ca și cum îl văd agățat de frâiele cămilei Profetului, lovind pietrele cu picioarele sale, spunând: „*Eu am vorbit numai și am glumit.*”»

În timp ce Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, recita:

„Iar dacă-i întrebi, atunci zic ei: «Noi vorbeam intra-olaltă și glumeam!» Spune: «Voi luați în derâdere pe Allah și semnele Sale și pe Trimisul Lui?!»”

(Surat At-Tawaba, 9:65)

nici mai mult nici mai puțin.”

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Supremația inconfundabilă Expuneri asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam Ad-Din ibn Taymiyya,
compile și traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari
~ tradus de Alya Iacob ~

Muhkem și Muteshabih, în Coran

Muhkem, în Coran, poate fi ceea ce a fost revelat de Allah subhanahu wa ta'ala și nu a fost amestecat cu nimic străin, ori imperativul a ceea ce nu a fost abrogat sau calificat, ori ceea ce nu este vag sau ambiguu.

Muteshabih este opusul lui muhkem, în toate sensurile sale.

Cu toate acestea, nu înseamnă că nu putem înțelege sau interpreta versetele care sunt muteshabih în al treilea sens, doar pentru că o parte din înțelesul lor este dincolo de înțelegerea noastră și pentru că Allah subhanahu wa ta'ala a păstrat unele cunoștințe doar pentru Sine.

Ihkam, în Coran, este uneori

folosit în opoziție cu îndemnurile lui Sheitan, audhu billehi minnu.

Muhkem, conform acestei folosiri, este ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala a stabilit prin diferențierea acestuia de orice altceva cu care poate fi confundat, sau separându-l de orice poate fi adăugat lui, pentru că ihkam este pentru a separa, distinge, diferenția sau defini ceva, astfel încât să fie clar determinat și identificat.

Ihkam implică atât negația, cât și afirmarea, este doar o parte din înțelesul său. Câteodată, ihkam poate însemna a reafirma un verset în opoziție cu cererea de anulare, în sensul tehnic de revocare a unui imperativ, fie prin anulare, fie prin clarificare.

De asemenea, ihkam este folosit în contextul explicării

sau întreruperii, acolo unde are sensul de a determina semnificația reală a acelui verset, prin distingerea sa de un alt sens care poate fi înțeles prin transmitere.

Atunci, opusul său, muteshabih, ar însemna «ambiguu». Un verset este muteshabih dacă poate însemna mai mult decât un singur lucru și poate fi luat ca însemnând unul dintre ele.

Ibn Hanbal a spus că muhkem este ceea ce nu admite diferență, iar muteshabih este ceea ce înseamnă un lucru aici și un alt lucru acolo.

Trebuie observat faptul că nu a spus că muteshabih este cel al cărui sens și exegeză (tăfsir wa al-ma'na) nu sunt cunoscute nimănui în afară de Allah subhanahu wa ta'ala, pentru că numai El, Preaînaltul, a negat că altcineva în afară de El poate ști ta'wil.

„El este Acela care ți-a pogorât Cartea. În ea sunt versete deslușite – și ele sunt temeiurile Cărții – și altele nedeslușite. Cei cu înclinare [către răătăcire] în inimi le urmăresc pe acelea în care este nedeslușire, în căutarea vrajbei și în căutarea tâlcuirii lor. Dar nu cunoaște tâlcuirea lor decât

Allah. Aceia care sunt înrădăcinați în știință spun: «Noi credem în ea; toate sunt de la Domnul nostru!» Dar nu cugetă astfel decât cei dăruți cu judecată.”

(Surat 'Al-'Imran, 3:7)

Numai Allah subhanahu wa ta'ala a negat ta'wil din partea altcuiva, oprirea făcându-se la cuvântul lui Allah, așa cum este susținut de multe argumente; și acesta este punctul de vedere al companionilor, radhi Allahu anhum, ca și al majorității succesorilor și Ummei.

Trebuie observat faptul că Allah subhanahu wa ta'ala nu a negat neînțelegerea și explicarea muteshabih a versetelor din partea noastră. Din contră, El, Preaînaltul a spus:

„[Iată] o Carte binecuvântată, pe care Noi ți-am trimis-o, pentru ca ei să ia aminte la versetele ei și pentru ca cei care au pricepere să chibzuiască!”

(Surat Sad, 38:29)

și Cartea conține atât versete muhkem, cât și muteshabih.

Evident, dacă nu putem înțelege versetele Nobilului Coran, nu le putem contempla.

De asemenea, Allah subhanahu wa ta'ala a mai

spus:

„Oare nu cugetă ei la Coran?
Dacă ar fi el de la altcineva
decât de la Allah, ar găsi în el
multe nepotriviri!”

(Surat An-Nisa', 4:82)

Aceasta este un îndemn general cu privire la întregul Coran, din care niciun verset nu face excepție.

Ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala și Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, au condamnat, este ca o persoană să urmărească un verset muteshabih cu scopul de a crea discor-

die, sau pentru a afla dacă este ta'wil sau sensul final.

Nu au condamnat niciodată pe cei care contemplează versetele muhkem sau muteshabih și încearcă să le înțeleagă și să vadă înțelesul a ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala vrea ca noi să înțelegem. El, Preaînaltul, a poruncit acest fapt și i-a lăudat pe cei care îl fac.

(Fatawa 13:274-275)

Allahu Alam

Numele și Atributele lui Allah
subhanahu wa ta'ala
Al-Mutekebbir (المتكبر) – Cel Preaînalt
~ de Ionela Noour ~

Slavă lui Allah, Stăpânul Creației! Pacea și binecuvântarea fie asupra Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cel demn de încredere.

O, Allah, noi nu știm decât ceea ce Tu ne-ai învățat, Tu ești Cel Cunoscător, Tu ești Cel Înțelept. O, Allah, învață-ne pe noi ceea ce este util, adu-ne beneficii din ceea ce Tu consideri că ne este folositor și sporește cunoștințele noastre! Fă ca adevărul să ne apară ca atare, așa cum este el și acordă-ne sprijinul pentru a-l urma și fă, de asemenea, ca minciunile să fie percepute ca atare și ajută-ne pentru a ne putea îndepărta de ele!

O, Allah, Domnul nostru, ți-ne-ne departe de întuneric și de iluzii și îndrumă-ne spre lumina cunoștințelor și ține-ne departe

de adâncurile noroioase ale poftelor, până la Paradisul din apropierea Ta!

Amin!

Pentru musulmani, este indispensabil să cunoască Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala, căci Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cu adevărat, Allah are 99 de Nume, o sută fără unul. Cine le cunoaște pe toate (crede în ele și acționează în conformitate cu acestea) va intra în Grădină (Paradis).”

(relatat de Bukhari)

Adevărul este că, de fapt, nimeni nu deține cunoștințele depline despre Divinitatea lui Allah subhanahu wa ta'ala, cu excepția lui Allah Preaînaltul Însuși. Dacă noi dorim să Îl cunoaștem, aceasta este ca o picătură de apă într-un ocean

imens. Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Pe Allah, această viață (este nesemnificativă în comparație) cu Viața de Apoi, asemeni apei de pe un deget, pe care unul dintre voi îl bagă în ocean și apoi îl scoate, iar apoi îl compară cu toată apa din ocean.”

(relatat de Muslim)

Dacă cunoașterea Divinității lui Allah Preaînaltul Însuși este precum un ocean, atunci cunoașterea oamenilor asupra realității lui Allah *subhanahu wa ta'ala* nu este mai mare decât picătura de apă care rămâne atunci când cineva bagă degetul în ocean și apoi îl scoate.

De aceea, se pune întrebarea dacă este posibil a da exemple care ne permit să îl cunoaștem pe Allah *subhanahu wa ta'ala*. Este permis să dăm exemple din viața noastră de zi cu zi, pentru a clarifica anumite fapte?

Da, este permis, deși nimic nu este precum Allah Preaînaltul. Iată și dovada:

În scopul de a ști că nu există alt dumnezeu în afară de Allah, Unicul, că nimic nu este precum El, Preaînaltul, că El nu are parteneri și că nu permite

nimănui să I se alăture în luarea deciziilor Divine, Allah *subhanahu wa ta'ala* dorește să se prezinte pe Sine, El Însuși, oferind, astfel, următorul exemplu:

„El vă va face vouă pildă din voi înșivă: Aveți voi dintre cei pe care-i stăpânesc mâinile voastre drepte asociați la cele cu care v-am înzestrat pe voi și sunteți voi întru aceasta de o seamă cu ei? Vă temeți de ei așa cum este teama voastră de voi înșivă? Astfel tâlcuim Noi semnele, pentru un neam [de oameni] care pricep.”

(Surat Ar-Rum, 30:28)

Dacă Allah *subhanahu wa ta'ala* spune despre Sine că El este Al-Mutekebbir, aceasta înseamnă că El Se cunoaște perfect pe Sine Însuși. Astfel, Al-Mutekebbir are legătură cu un alt Nume Divin al lui Allah *subhanahu wa ta'ala* și anume «Al-Mu'min», ceea ce înseamnă că El, Preaînaltul, Se cunoaște pe Sine perfect.

Dacă o persoană spune: „*Eu sunt generos*.”, aceasta nu va fi perfect pentru el; însă dacă zice: „*Eu sunt generos. Uite, ia banii aceștia*.”, atunci aceasta va fi perfecțiunea lui.

Acest Nume, *Al-Mutekebbir*,

îl găsim, de asemenea, în cuvintele Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, stând la amvon, a recitat versetul:

«Ei nu L-au prețuit pe Allah după cum se cuvine, deși în Ziua Învierii întregul Pământ va fi [în] pumnul Său, iar cerurile vor fi adunate în dreapta Sa. Mărire Lui! El este mai presus de ceea ce Îi fac ei asociați!»

(Surat Az-Zumar, 39:67)

Apoi a spus:

«Allah se glorifică pe Sine Însuși, spunând:

„Eu sunt Cel care obligă. Eu sunt Cel Suprem. Eu sunt Regele. Eu sunt Cel Preaînalt.”

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a continuat să spună acest lucru până când amvonul s-a cutremurat cu el. Am crezut că amvonul urma să se rupă în mai multe părți.”

(*Sunan An-Nasa'i Al-Kubra*, și *Sahih Ibn Hibban*)

Când spunem: „Allah este *Al-Mutekebbir* (Sublimul, Supremul, Cel Preaînalt)”, în fapt, aceasta denotă Perfecțiunea Divină. Dar, folosit pentru o ființă umană, acest cuvânt implică semeție; *Al-Mutekebbir* este

cineva care vede că ceilalți sunt mici în comparație cu el; și el nu vede nici putere, nici slavă, decât numai în el însuși.

Altfel spus, ei îi privesc pe ceilalți la fel cum un rege îi privește pe slujitorii săi. Acest sens are o conotație extrem de negativă, cu imperfecții grave, deoarece denotă că ea/el este o persoană arogantă, necuviincioasă, căci acest Atribut aparține numai lui Allah, Unicul.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Gloria este veșmântul lui Allah și mândria este mantia Sa. Allah a spus:

«Pe cel care se întrece cu Mine în ce privește acestea, îl voi pedepsi.»”

(relatat de Muslim, Ibn Majah și Abu Dawud)

Substantivul arab «*At-Takabur*» (a fi sublim și suprem) reflectă Perfecțiunea Divină și imperfecțiunea umană, aceasta deoarece Allah *subhanahu wa ta'ala* este Creatorul tuturor lumilor, în Măinile Sale este stăpânirea tuturor lucrurilor. Dacă El dorește un lucru, El spune doar «Fii!» și el este. La El, Preaînaltul, se întorc toate pentru judecată. Slava Sa Divină, Perfecțiunea Lui, Pute-

rea și Cunoașterea Lui sunt infinite:

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinței [*Al-Mu'min*], Veghetorul [*Al-Muheymîn*], Cel Tare [*Al-'Aziz*], Atotputernicul [*Al-Jabbaar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutekebbir*]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociați.”

(Surat Al-Hasr, 59:23)

Allah subhanahu wa ta'ala este Cel care face văzută Măreția Lui în toate lucrurile. El, Preaînaltul, descrie Măreția Sa prin exemplele pe care le dă în Nobilul Coran. Astfel:

„Și când a venit Moise la timpul hotărât de Noi și a vorbit cu el Domnul său, a zis el: «Doamne, arată-Te mie, ca să Te văd!» I-a răspuns lui: «Tu nu Mă vei putea vedea, dar privește la Munte și de va rămâne el neclintit, atunci Mă vei vedea!» Și când s-a arătat Domnul său Muntelui, l-a prefăcut în pulbere, iar Moise s-a prăbușit leșinat. Iar când și-a venit în fire, a zis: «Mărire Ție! Mă întorc la Tine căindu-mă și sunt cel dintâi dintre credincioși!»”

(Surat Al-'A'Raf, 7:143)

Când Profetul Ibrahim, aleihi sallam, a cerut:

„Doamne, arată-mi mie cum îi readuci la viață pe cei morți?!”,

El, Preaînaltul, a răspuns:

„(...)«Ia patru păsări și taie-le mărunț, apoi pune pe fiecare munte o bucată din ele, apoi cheamă-le și ele vor veni la tine în grabă. Și să știi că Allah este Atotputernic, Înțelept [*'Aziz, Hakim*]!»”

(Surat Al-Baqara, 2:260)

Astfel i-a arătat Allah Preaînaltul lui un semn al Măreției Sale.

Allah subhanahu wa ta'ala a revelat în mod deschis Măreția și Puterea Lui în orice moment și în orice incident.

El, Preaînaltul, i-a spus Profetului Lot, aleihi sallam, să părăsească orașul său dimineața devreme, împreună cu credincioșii și să nu se uite înapoi. În dimineața aceea, Allah subhanahu wa ta'ala a distrus neamul de necredincioși și l-a salvat pe Profetul Lot, aleihi sallam.

În timpul Profetului Moise, aleihi sallam, El, Preaînaltul, a despicat marea în două și a înecat armata Faraonului.

Astfel Își manifestă Allah

subhanahu wa ta'ala Măreția Sa și o parte din Puterea Sa infinită. Cerurile și pământul, vântul și ploaia, toate acționează sub supravegherea Sa. Fără îndoială, Allah este Al-Mutekebbir.

În fața Puterii Sale, nimeni nu poate deveni arogant. El, Preaînaltul, este Singura Autoritate în fața căreia toți se vor prosterna.

Diferite sensuri ale Numelui lui Allah ca fiind *Al-Mutekebbir*

1. Unii învățați susțin că:

„Al-Mutekebbir este derivat din Al-Kibria (perfectiune, mândrie); și cel care are dreptul de a pretinde perfectiune sau mândrie este regele.”

Allah Unicul este Posesorul acestei măreții. A Lui este toată slava. Orice ființă creată, care se crede a fi asemenea Lui, Preaînaltul, este arogantă și condamnabilă.

2. Allah subhanahu wa ta'ala este, de asemenea, *Mutekebbir*, în sensul că Sublimitatea Sa Divină este infinită; El este Mare, El este Cel a cărui Sublimitate este infinită. Astfel,

Al-Mutekebbir (Cel Sublim) este Allah, Regele, a Cărui Suveranitate nu piere, Cel Mare, în al Cărui Regat nimic nu se întâmplă fără Voia Sa, Cel Unic, Cel Atotputernic.

3. Un alt sens este derivat din cuvântul arab *Al-Kabir* (Cel Mare, Cel Măreț). Acest Nume apare de 6 ori în Nobilul Coran, spre exemplu:

*„(...) Allah este Cel mai Înalt [și] Cel mai Mare [*Al-'Aliyy, Al-Kabir*].”*

(Surat Al-Hajj, 22:62)

sau

„(...) Allah este Cel mai Înalt, Măreț ['Aliyy, Kabir*].”*

(Surat An-Nisa', 4:34)

Măreția lui Allah cuprinde toate lucrurile. El este Măreț în esența Lui, în Atributele Lui, în Numele și în Acțiunile Sale. De aceea, un musulman spune în Rugăciune «Allahu Akbar» – «Allah este Cel mai Mare!».

Odată, un locuitor al deșertului a venit la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a spus:

„Învăță-mă ceva ce să pot recita.”

Profetul l-a sfătuit să zică:

„Nu este alt dumnezeu afară de Allah, Unicul, fără partener.

Allah este cu adevărat Cel mai Mare și Cel mai Bogat în slăvirea Sa.”

(relatat de Muslim)

4. Al-Mutekebbir este Allah, care e mai presus de a fi nedrept sau incorect față de robii Săi.

Allah Preaînaltul îi învață pe supușii Săi să fie umili și le interzice lor comportamentul dominator, tiranic și agresiv. Allah Unicul are dreptul divin de a conduce asupra Creației Sale. Doar El, Preaînaltul, are Puterea întreagă și irezistibilă. Locul omenirii este acela de umilă supunere.

Cea mai mare putere pe care ființele umane o pot atinge este de a-și pune încrederea în Allah Preaînaltul și de a căuta sprijinul Său. Cel mai înalt nivel de măreție pe care ele îl pot atinge este de a arăta umilința Domnului lor.

5. Allah Cel Milostiv este *Al-Mutekebbir*, în sensul că în Mâna Lui este Binefacerea și de la El este Iertarea.

Păcatele pe care oamenii le săvârșesc împotriva propriilor persoane, constrângerea acestora prin putere de către cei

mai puternici, apare doar în cazul celor care nu au credință în Allah Preaînaltul. De asemenea, cei care sunt asupriți pe pământ, atunci când își pierd credința în Allah subhanahu wa ta'ala, urmează de bunăvoie opresiunii și nedreptăților stăpânilor lor.

Atestările lăsate în urmă de civilizațiile faraonilor, a lui Cezar și alții ca și ei, atestă acest lucru. Acesta este motivul pentru care Moise, aleihi sallam, a spus:

„(...) «Eu caut apărare la Domnul meu și Domnul vostru împotriva oricărui trufaș care nu crede în Ziua socotirii!»”

(Surat Ghafir, 40:27)

6. *Al-Mutekebbir* indică faptul că Suveranitatea Sa, Stăpânirea și Măreția sunt nepieritoare.

Allah subhanahu wa ta'ala este Posesorul Măreției și al Grandorii:

„A Lui este mărirea (41) în ceruri și pre pământ (...)”

(Surat Al-Jathiya, 45:37)

Explicația numărului din paranteză, din verset:

41) Înălțarea deasupra tuturor lucrurilor, în sensul că El

nu are nevoie de ele și că numai ele au nevoie de El.

7. Un alt sens al acestui Nume al lui Allah subhanahu wa ta'ala este: Mare și Sublim, în modul în care Sublimitatea vine din propria existență și din auto-orientare/ghidare.

Allah este Cel Suprem, Transcendent, mai presus de orice limitare și deficit, care este inerent în lucrurile create. El este înălțat în slavă, Cel la care orice tiran arogant de pe pământ ar trebui să se încline. Allah Preaînaltul are o Voință liberă, iar *Al-Mutekebbir* este Cel care se află mai presus de orice imperfecțiune sau defect, care nu se potrivesc Perfecțiunii Sale Divine și El este mai presus de calitățile antropomorfe. În acest sens, Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Cu adevărat, Allah mi-a revelat că ar trebui să fiu modest, astfel încât nimeni să nu fie înaintea celui alt și astfel încât nimeni să nu greșească față de celălalt.”

(relatat de Muslim)

De asemenea, ar trebui să luăm în considerare cuvintele Trimisului lui Allah, *salla*

Allahu aleihi wa sallam, care a mai spus:

„Oricine are mândrie (aroganță) în inima lui, cât greutatea unei semințe de muștar, nu va fi admis în Paradis.”

(relatat de Tirmidhi)

Acesta este un apel clar pentru a fi umili, smeriți și a arăta respect celor din jur, deși ei pot avea mai puține cunoștințe, mai puțină avere, faimă sau prestigiu. Smerenia este opusul aroganței.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a tratat pe toată lumea cu respect. Aceasta este o lecție de smerenie pentru toți cei care pretind să îi urmeze exemplul.

Prin urmare, trebuie să Îl cunoaștem pe Allah Preaînaltul, deoarece, dacă Îl cunoaștem, Îl vom asculta. În acest sens, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Tot astfel sunt și printre oameni și viețuitoare și vite cu felurite culori. Singurii ce se tem de Allah sunt învățații dintre robii Săi. Dar Allah este Puternic [și] Iertător [*'Aziz, Ghafur*].”

(Surat Fatir, 35:28)

Allahu Alam

Profetul Avraam (Ibrahim), aleihi sallam

~ tradus de Alya Iacob ~

Acesta este Avraam ibn Terah (250) ibn Nahor (148) ibn Serug (230) ibn Reu (239) ibn Peleg (439) ibn Eber (464) ibn Shelah (433) ibn Arfaxad (438) ibn Sem (600) ibn Noe. În acest mod se spune în Biblie – „Facerea”, cap. 11, menționând mai sus numele prezentate și vârsta la care a ajuns fiecare în parte. Ibn Asakir a relatat de la Ikrima următoarele:

„Lui Avraam, aleihi sallam, i se spune Abu Difan.”

Se spune:

„La vârsta de 75 de ani, lui Terah i s-a născut Avraam, aleihi sallam, și ceilalți doi frați ai săi, Nahor și Haran. Haran a avut un fiu, pe nume Lot, care mai târziu a devenit Profet.”

Se spune, de asemenea, că Avraam, aleihi sallam, a fost cel de al doilea fiu al lui Terah. Haran a murit în timpul vieții tatălui său, în ținutul în care s-a

născut, pământul Caldeei (Babilon). Aceasta este opinia cel mai des întâlnită în rândul istoricilor. Tot ei au menționat că Avraam, aleihi sallam, a luat-o de soție pe Sara, aceasta fiind stearpă și neavând niciun copil.

Împreună cu fiul său, Avraam, aleihi sallam, nora sa, soția Sara, nepotul său, Lot (fiul lui Haran), Terah a părăsit ținutul Caldeei, îndreptându-se spre Canaan. Când au poposit în Canaan, Terah a murit. Avea vârsta de 250 de ani. În Tora, se spune că a murit la vârsta de 205 ani.

Apoi, au plecat din Canaan, unde se află Bait-ul-Maqdis (Casa Sfântă de la Ierusalim). Au trăit pentru o vreme în Haran, ținutul Caldeei, în acea vreme, apoi au locuit în Peninsula Arabică și Siria.

În Siria, oamenii venerau șapte stele. Cei ce locuiau în Damasc erau adepții acestei reli-

gii. Își întorceau fața spre Polul Nord și slăveau aceste stele, care implicau incantații verbale și activități fizice. Datorită acestui lucru, găsim la fiecare dintre cele șapte porți antice ale Damascului câte un altar, aceasta reprezentând fiecare stea în parte. Ei le slăveau, oferindu-le jertfe. De asemenea, și cei din Haran venerau stelele și idolii și nu se găsea acolo niciun credincios în afară de Avraam, aleihi sallam, soția sa, Sara, și nepotul lor, Lot.

Astfel, Allah Preaînaltul i-a încredințat Profetului Avraam, aleihi sallam, misiunea de a-i elimina pe rău-făcătorii acelei vremuri. Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„Și i-am dat Noi mai înainte lui Avraam călăuzirea pe drumul cel drept, pentru că Noi îl cunoșteam.”

(Surat Al-'Anbiya', 21:51)

ceea ce înseamnă că Noi știam dinainte că era cel potrivit pentru a primi o conduită și călăuzire dreaptă (rușd).

Allah Preaînaltul spune în continuare:

„[Și adu-ți aminte] și de Avraam, când a zis neamului său: «Adorați-L pe Allah și fiți cu frică de El! Aceasta este mai

bine pentru voi, dacă voi știți!» ~ Însă voi adorați în locul lui Allah niște idoli și născociți minciună. Aceia în care credeți voi în locul lui Allah nu pot avea niciun mijloc pentru hrănirea voastră. Căutați hrana voastră la Allah, adorați-L pe El și aduceți-I Lui mulțumire, căci la El veți fi întorși! ~ Iar dacă voi învinuiți de minciună, [să știți că] și alte comunități au învinuit de minciună înainte de voi, iar Trimisului nu-i revine decât transmiterea limpede! ~ Oare nu au văzut ei cum începe Allah creația prima oară și cum o va face pe ea apoi, din nou? Acesta este [un lucru] ușor pentru Allah. ~ Spune: «Umblați pe pământ și vedeți cum [Allah] a început creația! Tot astfel va crea Allah făpturile din nou, căci Allah este peste toate cu putere. ~ El osândește pe cine voiește El și este îndurător cu cine voiește El și la El veți fi aduși înapoi. ~ Și nu puteți voi să scăpați de puterea Lui nici pe pământ și nici în cer și voi nu aveți în afară de Allah nici aliat și nici sprijinitor. ~ Iar aceia care nu cred în semnele lui Allah și în întâlnirea cu El, aceia nu pot nădăjdui în îndurarea Mea și aceia vor avea parte de

osândă dureroasă.» ~ Și nu a fost răspunsul neamului său decât că ei au zis: «Omorați-l sau ardeți-l în foc!», însă Allah l-a mântuit de la foc. Întru aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care cred ~ Și a zis: «Voi ați luat în locul lui Allah idoli, pentru ca să vă apropiați între voi în viața lumească, dar în Ziua de Apoi vă veți lepăda unul de altul și vă veți blestema unul pe altul, iar sălașul vostru va fi Focul și nu veți avea voi sprijinitori». ~ A crezut în el Lot, care a zis: «Eu purced către Domnul meu. El este Cel Puternic [și] Înțelept.» [*Al-'Aziz, Al-Hakim*]. ~ Și Noi i-am dăruit lui [Avraam] pe Isaac și pe Iacob, am dăruit urmașilor săi profeția și Cartea și i-am dat lui răsplata [cuvenită] în această lume, iar în Lumea de Apoi se va afla el printre cei drepti."

(Surat Al-'Ankabut, 29:16-27)

Avraam, aleihi sallam, și tatăl său

Primul pe care Avraam, aleihi sallam, l-a chemat să urmeze Calea lui Allah subhanahu wa ta'ala a fost tatăl

său, Terah, acesta venerând idolii. Allah Preaînaltul a spus:

„Și pomenește-l în Carte pe Avraam; el a fost un iubitor de adevăr și un Profet! ~ Când i-a spus el tatălui său: «O, tată! Pentru ce te închini tu la ceea ce nu aude, nu vede și nu-ți este de niciun folos? ~ O, tată! Mi-a venit mie știința care ție nu ți-a venit! Deci urmează-mă și eu te voi călăuzi pe un drum drept! ~ O, tată! Nu te închina la Sheitan, căci Sheitan a fost răzvrătit împotriva Celui Milostiv [*Ar-Rahman*] ~ O, tată! Mă tem să nu te atingă o osândă de la Cel Milostiv [*Ar-Rahman*] și să nu devii un aliat al lui Sheitan!» ~ I-a răspuns: «O, Avraam! Te lepezi tu de zeii mei? Dacă nu încetezi, eu te voi alunga cu pietre! Pleacă departe de mine, pentru vreme îndelungată!» ~ A zis: «Vei avea numai pace [din partea mea]! Mă voi ruga de iertare la Domnul meu pentru tine, căci El este binevoitor cu mine. ~ Eu mă despart de voi, ca și de ceea ce chemați voi în locul lui Allah și-L voi chema pe Domnul meu. Poate că eu nu voi fi nefericit pentru chemarea Domnului meu!»

(Surat Maryam, 9:41-48)

În versetele de mai sus,

Allah subhanahu wa ta'ala a dezvăluit argumentele pe care Avraam, aleihi sallam, i le-a prezentat tatălui său, menționând modul în care și-a invitat cu toată blândețea și politețea tatăl la Calea Adevărului. I-a explicat că urma o cale greșită, venerând idolii care nu pot nici să vadă, nici să audă slava ce le este adusă.

Avraam, aleihi sallam, i-a spus tatălui său despre toate lucrurile cu care Allah Preaînaltul îl binecuvântase și anume dreapta călăuzire și cunoștințe benefice pentru îndrumarea întregii omeniri.

El, aleihi sallam, a spus:

„O, tată! Mi-a venit mie știința care ție nu ți-a venit! Deci urmează-mă și eu te voi călăuzi pe un drum drept!”

(Surat Maryam, 19:43)

„Adică pe un drum unde nu există confuzie sau rigiditate, un drum care conduce spre Allah Preaînaltul, care aduce întreaga frumusețe a acestei vieți și a celeia ce va să vină.”

Când Avraam, aleihi sallam, a oferit tatălui său călăuzirea Divină și sincera sa povață, acesta l-a respins și l-a amenințat că-l va alunga cu pietre dacă nu va înceta cu

aceasta:

„I-a răspuns: «O, Avraam! Te lepezi tu de zeii mei? Dacă nu încetezi, eu te voi alunga cu pietre! Pleacă departe de mine, pentru vreme îndelungată!»”

(Surat Maryam, 19:46)

Avraam a replicat:

„Pacea să fie asupra ta!”

Și i-a spus tatălui său:

„Din partea mea nu va veni niciun rău și nici nu vei înfrunta vreo insultă. Ești în siguranță în ceea ce mă privește! Mă voi ruga de iertare la Domnul meu pentru tine, căci El este binevoitor cu tine.”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Cuvântul «Hafiyya» din versetul de mai sus înseamnă «bun, binevoitor», ceea ce înseamnă că Allah Preaînaltul a fost Bun cu mine, căci m-a călăuzit spre Slăvirea Sa, să Îi aduc Slavă într-o manieră bună, zi-când:

„Eu mă despart de voi, ca și de ceea ce chemați voi în locul lui Allah și-L voi chema pe Domnul meu. Poate că eu nu voi fi nefericit pentru chemarea Domnului meu!”

(Surat Maryam, 19:48)

Și într-adevăr, Avraam, aleihi sallam, a cerut iertarea

lui Allah Preaînaltul pentru tatăl său, așa cum promisese. Cu toate acestea, când a devenit clar că tatăl lui era un vrăjmaș al lui Allah Preaînaltul, atunci s-a dezlegat de el, așa cum spune în Nobilul Coran:

„Cererea de iertare a lui Avraam pentru tatăl său nu a fost decât din pricina unei făgăduințe pe care i-a făcut-o. Dar când i-a devenit limpede că el este vrăjmaș al lui Allah, atunci s-a dezlegat de el. Avraam era milos și blând.”

(Surat At-Tawba, 9:114)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Avraam se va întâlni cu tatăl său, Azar, în Ziua Judecății și îl va vedea cu fața murdară și prăfuită. Avraam va spune:

«Oare nu ți-am spus că trebuie să mă asculți?»

Tatăl său îi va răspunde:

«Astăzi nu voi fi neascultător!»

Avraam îi va spune:

«O, Doamne! Mi-ai făgăduit că nu mă vei arunca în dizgrație, în Ziua Judecății! Iar astăzi nu există rușine mai mare decât să îmi știu tatăl departe de mine!»

Atunci, Allah Preaînaltul va grăi:

«*Le-am interzis necredincioșilor să intre în Paradis!*» Și va spune: «*O, Avraam, privește la picioarele tale!*» și el va vedea doar o jertfă. Aceasta va fi apucată de picioare și va fi aruncată în Focul Iadului.”

(relatat de Bukhari)

„[Adu-ți aminte când] Avraam i-a zis lui Azar, tatăl său: «Tu ieși idolii drept zei? Eu te văd împreună cu neamul tău într-o rătăcire limpede!»”

(Surat Al-'An'am, 6:74)

Acest verset ne dezvăluie că numele tatălui lui Avraam, aleihi sallam, era Azar. Cu toate acestea, majoritatea genealogiștilor, printre care și Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, sunt de părere că numele acestuia era Terah. În Biblie, este de asemenea menționat numele de Terah.

Se crede că Azar este numele idolului pe care tatăl său îl venera și că, probabil, a fost numit după acesta.

Ibn Jarir a spus:

„*O opinie des întâlnită este că numele său este Azar și probabil avea două nume. Sau unul dintre acestea era numele său, în timp ce celălalt era o po-*

reclă.”

Allah, Preaînaltul, a grăit:

„Și așa i-am arătat Noi lui Avraam împărăția cerurilor și a Pământului, pentru ca el să fie dintre aceia care cred cu convingere. ~ Când noaptea l-a acoperit, a văzut el o planetă și a zis: «Acesta este Domnul meu!» Și când ea a asfințit, a zis el: «Eu nu-i iubesc pe cei care apun!» ~ Și când a văzut el Luna răsărind, a zis: «Acesta este Domnul meu!» Dar când a apus, a zis el: «Dacă Domnul meu nu mă călăuzește, voi fi din neamul celor rătăciți!» ~ Și când a zărit el Soarele răsărind, a zis: «Acesta este Domnul meu! Acesta este mai mare!» Apoi, când a asfințit, a zis el: «O, neam al meu! Eu sunt nevinovat pentru tot ceea ce voi Îi asociați [lui Allah]! ~ Ci eu îmi îndrept fața cu credință doar către Cel care a creat cerurile și Pământul; și niciodată nu voi mai fi dintre cei care-I fac Lui asociați!» ~ Și s-a certat neamul lui cu el, însă el le-a zis: «Voiți voi să vă certați cu mine asupra lui Allah, când El m-a călăuzit? Eu nu mă tem de ceea ce-I alăturați voi, căci numai ce voiește Domnul meu [se întâmplă]! Domnul meu cuprinde

totul cu știința [Sa]. Voi nu vă amintiți? ~ Și cum m-aș teme eu de ceea ce voi l-ați alăturat, când voi nu vă temeți să-I alăturați lui Allah [lucruri] pentru care El nu v-a trimis vouă nicio dovadă? Care dintre cele două tabere este mai îndreptățită la siguranță, dacă voi știți? ~ Cei care cred și nu amestecă puritatea credinței lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranță și ei sunt bine călăuziți. ~ Aceasta este dovada pe care am dat-o Noi lui Avraam împotriva neamului său. Noi îi ridicăm cu trepte pe cei pe care voim. Domnul tău este Înțelept, Atoateștiutor [*Hakim, 'Alim*].»”

(Surat Al-'An'am, 6:75-83)

În aceste versete, Allah Preaînaltul s-a referit la Avraam, aleihi sallam, și la neamul său și la disputele dintre aceștia, spunându-le acestora – și prin intermediul lor întregii omeniri – că acele corpuri cerești pe care le urmăreau fie noaptea, fie ziua, nu erau nici zei, și nicio divinitate. Nu merită să fie slăvite în locul lui Allah subhanahu wa ta'ala, căci acestea sunt doar niște simple creații, ce au nevoie să fie su-pravegheate. Acestea răsar și

apoi apun și nu se mai văd, însă Allah este Atotputernic, nimic nu poate dispărea sau ascunde de El, Preaînaltul. Allah este Nemuritor și Veșnic și nu există altă divinitate în afară de El, Unicul. El, Preaînaltul a spus:

„Și printre semnele Sale sunt noaptea și ziua și Soarele și Luna. Însă nu vă prosternați nici dinaintea Soarelui, nici dinaintea Lunii, ci prosternați-vă dinaintea lui Allah, care le-a creat pe ele, dacă pe El Îl adorați voi!”

(Surat Fussilat, 41:37)

„Și când a zărit el Soarele răsărind, a zis: «Acesta este Domnul meu! Acesta este mai mare!» Apoi, când a asfințit, a zis el: «O, neam al meu! Eu sunt nevinovat pentru tot ceea ce voi Îi asociați [lui Allah]! ~ Ci eu îmi îndrept fața cu credință doar către Cel care a creat cerurile și Pământul; și nicio-dată nu voi mai fi dintre cei care-I fac Lui asociați!» ~ Și s-a certat neamul lui cu el, însă el le-a zis: «Voiți voi să vă certați cu mine asupra lui Allah, când El m-a călăuzit? Eu nu mă tem de ceea ce-I alăturați voi, căci numai ce voiește Domnul meu [se întâmplă]! Domnul meu cuprinde totul cu știința [Sa].

Voi nu vă amintiți?»”

(Surat Al-'An'am, 6:78-80)

El, aleihi sallam, a spus:

„Nu-mi pasă de acești zei pe care voi îi slăviți în afară de Allah Preaînaltul, căci aceștia nu pot aduce nici bine, nici răului vreun rău cuiva și nici nu pot să audă sau să priceapă ceva. Acestea sunt creaturi ale lui Allah Preaînaltul, supuse Lui, căci altfel sunt alungate cu pietre și înălțate la locurile lor.”

Allah subhanahu wa ta'ala grăiește:

„Și i-am dat Noi mai înainte lui Avraam călăuzirea pe drumul cel drept, pentru că Noi îl cunoșteam. ~ Și când le-a zis el tatălui său și neamului său: «Ce sunt aceste chipuri la care voi vă închinați?», ~ I-au răspuns ei: «Noi i-am aflat pe părinții noștri închinându-se la ele.» ~ A zis: «Voi și părinții voștri ați fost în rătăcire învederată.» ~ Au zis ei: «Tu ai venit la noi cu Adevărul, sau tu ești dintre aceia care glumesc?» ~ Iar el a răspuns: «Ba nu! Domnul vostru este Stăpânul cerurilor și al Pământului, care le-a creat pe ele, iar eu sunt unul dintre aceia care vă mărturisesc vouă despre aceasta. ~ Și, [jur] pe Allah! Eu voi urzi împotriva i-

dolilor voștri, după ce veți întoarce spatele, îndepărtându-vă.» ~ Și i-a făcut pe ei fărâme, afară de cel mai mare dintre ei, astfel încât să se întoarcă spre el. ~ Au zis ei: «Cine a făcut aceasta cu zeii noștri? El este, neîndoielnic, dintre cei nelegiuiți!» ~ Au zis [unii]: «Am auzit un fecior pomenindu-i pe ei. El se cheamă Avraam.» ~ Au zis: «Aduceți-l dinaintea oamenilor, pentru ca ei să facă mărturie!» ~ Au zis [atunci]: «Tu ai făcut aceasta cu zeii noștri, Avraam?» ~ A răspuns el: «Ba a făcut-o cel mai mare dintre ei, acesta! Întrebați-i, dacă ei pot cuvânta!» ~ Atunci s-au întors la sufletele lor și au zis: «Așadar, voi sunteți cei nelegiuiți!» ~ Apoi au întors capetele lor [zicând]: «Tu știi prea bine că aceștia nu vorbesc!» ~ Și a zis el: «Dar oare voi vă închinați, în loc de Allah, la ceva care nu vă este de niciun folos și nici nu vă poate face nimic rău? ~ Uff! pentru voi și pentru ceea ce adorați în loc de Allah! Oare voi nu pricepeți?» ~ Au zis: «Ardeți-l și ajutați-i pe zeii voștri, dacă voi vreți să faceți [ceva pentru ei]!» ~ Dar Noi am zis: «O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!» ~ Ei au vrut un

vicleșug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.”

(Surat Al-'Anbiya', 51-70)

Și în Sura As-Şu'ara găsim:

„Recită-le lor istoria lui Avraam: ~ Când el le-a zis tatălui său și neamului său: «Pe cine adorați voi?» ~ I-au răspuns ei: «Noi îi adorăm pe idoli și rămânem slujindu-i pe ei.» ~ Și le-a zis: «Oare vă aud ei când îi chemați ~ Sau vă sunt ei de folos, sau vă fac vouă vreun rău?» ~ Au răspuns ei: «[Nu!] Dar i-am aflat pe părinții noștri făcând așa!» ~ A zis: «Și ați văzut voi aceea ce adorați ~ Voi și părinții voștri cei de demult? ~ Ei îmi sunt dușmani mie, afară de Stăpânul lumilor, ~ Care m-a creat și El este Cel care mă călăuzește ~ Care mă hrănește și-mi dă de băut, ~ Iar când sunt bolnav, el mă tămăduiește, ~ Care mă lasă să mor și-apoi la viață mă trezește, ~ Care nădăjduiesc că-mi va ierta păcatele, în Ziua Judecății. ~ Doamne, dă-mi mie înțelepciune și ajută-mă pe mine să mă alătur celor drepti!»”

(Surat Aş-Şu'ara, 26:69-83)

Și în Sura As-Saffat, se spune:

„Printre cei care au urmat

[calea lui Noe] s-a aflat Avraam,
~ Când a venit el la Domnul său
cu inima curată ~ Și când le-a
zis tatălui său și neamului său:
«Pe cine adorați voi? ~ Voiți
voi, prin minciună, alți dum-
nezei afară de Allah? ~ Ce cre-
deți voi despre Stăpânul lumi-
lor?» ~ Și a aruncat el o privire
spre stele ~ Și a zis: «Eu sunt
bolnav!» ~ Și s-au întors de la
el, îndepărtându-se. ~ Apoi s-a
întors către zeii lor și le-a zis:
«Voi nu mâncați? ~ De ce nu
vorbiți?» ~ Apoi s-a năpustit a-
supra lor și i-a lovit cu mâna
dreaptă. ~ Atunci s-au apropiat
de el în fugă. ~ Și el le-a zis: «Vă
închinați voi la ceea ce ciopliți,

~ În vreme ce Allah v-a creat pe
voi, precum și ceea ce faceți
voi?» ~ Au zis ei: «Înălțați pen-
tru el un altar și aruncați-l în
flăcări!» ~ Au voit să vicleneas-
că împotriva lui, dar Noi i-am
făcut pe ei să fie cei mai umi-
liți!"

(Surat As-Saffat, 37:83-98)

Acest lucru dovedește falsi-
tatea acelor idoli, căci, de ar fi
fost cu adevărat zei, i-ar fi putut
face rău lui Avraam, aleihi
sallam, în momentul în care a-
cesta i-a renegat.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, al doilea calif al Islamului

~ de Gabriela Gharabli ~

Odată cu alegerea sa ca și calif, Omar, radhi Allahu anhu, s-a confruntat cu situația geopolitică dificilă din Asia de Vest. Peninsula Arabă a fost un deșert vast, cu excepția sud-vestului, în apropiere de Najran și Yemen, unde vântul tropical aducea ploaia dinspre Oceanul Indian, făcând acest loc fertil. La nord, întinderea deșertului a fost marcată de râul Iordan, care-l separă de dealurile din Palestina și Liban, iar la est granița este marcată de Eufrat.

Între Imperiile Bizantin și Persan a existat un echilibru de putere, Imperiul Persan deținând controlul asupra Yemenului și al teritoriilor aflate de-a lungul Mării Roșii, la nord de Mecca și Medina. Apariția Islamului și unificarea arabilor a modificat acest echilibru, iar persanii și bizantinii nu puteau ignora acest lucru.

Khosroe, împăratul Persiei,

a comandat un asalt asupra orașului Medina, iar cei din Imperiul Bizantin au atacat frontiera de nord, ucigându-l pe conducătorul musulmanilor, Zaid ibn Harith, radhi Allahu anhu, în anul 629.

Ciocnirile dintre armata musulmană și cele două mari Imperii au început încă de pe timpul lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, iar triumful lui Omar, radhi Allahu anhu, asupra lor, într-un interval de zece ani, este unul din cele mai remarcabile victorii din istoria militară.

Atunci când Omar, radhi Allahu anhu, a devenit calif, campaniile militare din Siria erau încă în desfășurare. Bătălia de la Yarmuk a spart rezistența Bizantină, iar Palestina încă nu era cucerită.

Omar i-a ordonat lui Amr ibn Al-As, radhi Allahu anhum, să plece dinspre Yarmuk spre

Ierusalim, unde însuși Patriarhul Ierusalimului a fost de acord să predea cheile orașului, cu condiția ca însuși califul să vină să le preia.

Omar, radhi Allahu anhu, fiind acum califul Arabiei și al tuturor musulmanilor, putea să călătorească în lux și cu fast, ca un învingător, însă el, radhi Allahu anhu, la fel ca și ceilalți companioni, radhi Allahu anhum, fiind un om modest și urmând învățăturile și exemplul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a pornit spre Nord pe o cămilă, luând un singur servitor, călărind pe rând pe acesta.

Atunci când au ajuns în Ierusalim, rândul servitorului era să călărească cămila, iar Omar, radhi Allahu anhu, califul, mergea pe jos, alături. Patriarhul a crezut că cel care călătorește pe cămilă este califul, iar cel care merge pe jos, cu hainele peticite, este slujitorul. Atunci când conducătorii musulmani au salutat adevăratul calif, mai marii Ierusalimului au îngenunchiat de uimire în fața lui.

Omar, radhi Allahu anhu, a tratat toți oamenii cu o mărinimie inegalabilă, iar documentul

semnat cu creștinii la căderea Ierusalimului este cel mai bun exemplu în acest sens. A rămas în Ierusalim pentru câteva zile, inspectând pozițiile armatei în Siria, apoi s-a întors în Medina.

Armata Bizantină a încercat să se regrupeze în Egipt, folosindu-l ca bază pentru recucerirea Siriei. Omar, radhi Allahu anhu, a trimis o expediție militară la Alexandria, în frunte cu Amr ibn Al-As, radhi Allahu anhu, cucerind-o, apoi armata musulmană s-a îndreptat spre Tripoli, în Libia.

Între timp, luptele continuau și pe frontul de est, unde persanii nu au vrut să cedeze zonele mărginite de râul Eufrat.

Retragerea lui Khalid ibn Walid, radhi Allahu anhu, spre Siria a slăbit apărarea musulmană. Astfel, Al-Muthanna a plecat la Medina pentru a căuta trupe suplimentare. Califul Omar, radhi Allahu anhu, i-a permis, pentru prima dată, să recruteze oameni din triburile arabe, care au fost pe cale să devină apostafi, pentru o nouă armată. Abu Ubaid Al-Saqafi a fost ales ca lider al acestei armate, iar încăierarea nu a întârziat între cele două forțe opuse.

Abu Ubaid l-a învins pe ofițerul Jaban în Bătălia de la Namaraq (634), urmând o victorie și asupra lui Narsi, în Bătălia de la Saqatia.

Descurajat, comandantul persan Rustam a trimis o nouă armată, sub conducerea lui Bahman, întărit fiind de o sută de elefanți de război. Arabii nu au avut nicio experiență în combaterea unei astfel de armate, chiar Abu Ubaid fiind călcat de un elefant. Armata a suferit o înfrângere și a fost nevoită să se retragă. Era evident, acum, că războiul de la frontiera Imperiului Persan este un test de rezistență pentru musulmani.

Omar, radhi Allahu anhu, a convocat o reuniune a tuturor nobililor arabi pentru consultare, oferindu-se personal să conducă campania militară din Persia. Cu toate acestea, la sfatul lui Ali ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, califul l-a ales pe Sa'ad ibn Waqqas, radhi Allahu anhu, un companion de nădejde al Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și un veteran al Bătăliei de la Badr, să conducă o armată de 20.000 de musulmani împotriva armatei persane.

Însă, armata persană, condusă de generalul Rustam, avea un efectiv de 50.000 de soldați experimentați. Sub îndrumarea directă a califului Omar, radhi Allahu anhu, Sa'ad ibn Waqqas, radhi Allahu anhu, a trimis o misiune de pace împăratului persan, care a refuzat orice înțelegere cu musulmanii. Astfel, confruntarea a devenit inevitabilă, iar Bătălia Al-Qadisiya, din anul 637, a fost unul din punctele de cotitură din istoria lumii. Această bătălie a marcat sfârșitul Imperiului Persan și începutul Imperiului Islamic. Deci, după un deceniu de la alegerea lui Omar, radhi Allahu anhu, ca și calif, harta Asiei de Vest și a Africii de Nord s-a schimbat radical. Medina a devenit capitala celui mai mare Imperiu Islamic, care s-a extins de la Tripoli, din nordul Africii, la Samarqand, din centrul Asiei. Acest Imperiu nu a fost condus de vreun general sau împărat, ci de un crez, și anume că:

„Nu există alt dumnezeu în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul Său.”

Califul este doar robul lui Allah Preaînaltul și cel care se îngrijește de respectarea Legilor Divine.

Atunci când Omar, radhi Allahu anhu, a aflat de victoria asupra Persiei, a mers la moscheea din Medina și s-a adresat oamenilor:

„O, credincioșilor! Persanii au pierdut împărăția lor. Ei nu ne mai pot nedreptăți. Allah v-a făcut moștenitori asupra patriei, asupra proprietăților și bogățiilor lor, astfel, El încercându-vă. Prin urmare, nu trebuie să vă abateți de la calea voastră, altfel, Allah va aduce un alt popor în locul vostru. Mi-e teamă pentru comunitatea noastră, pentru oamenii noștri.”

Omar, radhi Allahu anhu, a fost un foarte bun organizator, a stabilit un consiliu consultativ privind problemele de stat, împărțind imensul Imperiu în provincii și a numit un guvernator pentru fiecare dintre ele, ale cărui responsabilități au fost bine definite. Califul Omar, radhi Allahu anhu, a avut un orizont de gândire deschis pentru a accepta și adopta ceea ce era bun la alte civilizații, iar dacă era nevoie, el învăța tehnologiile noi, practicile administrative ale popoarelor cucerite.

Pe perioada califatului lui Omar ibn Al-Khattab, radhi

Allahu anhu, Jurisprudența Islamică și metodologiile bazate pe Coran, Sunna, Ijma și Qiyas au fost pe deplin stabilite și el, radhi Allahu anhu, a fost cel care a introdus calendarul Islamic pornind de la Hijra Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Armata a fost organizată profesional, soldații au fost plătiți, iar bazele defensive au fost stabilite la Medina, Kufa, Basra, Mosul și Fustat, Damasc și Ede-sa.

Finanțele, fiscalitatea și departamentele de trezorerie au fost organizate, primind o responsabilitate deplină. De asemenea, s-au constituit unități de poliție și poștă.

Agricultura a fost încurajată, construindu-se canale de irigare și suprafețe importante au fost cultivate.

Drumurile au început să fie patrulate, astfel încât călătoriile să se desfășoare în siguranță.

Cele mai vaste teritorii din Asia de Vest și Africa de Nord au fost sudate într-o singură zonă de comerț liber, favorizând prosperarea populației.

Educația a fost încurajată, angajându-se profesori plătiți și s-a pus un accent deosebit pe

studiul Coranului, hadith-urilor și al literaturii, Omar, radhi Allahu anhu, fiind el însuși poet și un orator remarcabil. De asemenea, pe timpul califatului lui Omar, radhi Allahu anhu, au fost construite peste 4.000 de moschei.

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a pus bazele civilizației Islamice, instituționalizând Islamul, stabilind maniera de comportament a musulmanilor față de nemusulmani, îndeplinindu-și mereu misiunea în proclamarea unicității lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Moartea lui Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu

În mod ironic, acest om cu o verticalitate exemplară a fost asasinat din cauza unui verdict adus de el.

Unul dintre companionii săi, Mughira ibn Sh'uba, și-a închiriat casa unui tâmplar persan, pe nume Abu Lu'lu'. Chiria a fost stabilită la două drahme, o sumă pe care Abu Lu'lu' a considerat-o nedrept de mare. El s-a plâns califului Omar, radhi Allahu anhu, care, după ce a ascultat ambele părți, a hotărât că chiria a fost stabilită

corect. Acest incident aparent minor a dus la una dintre cele mai mari transformări din istoria Islamului.

La auzul verdictului dat de Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, Abu Lu'lu' a hotărât că se va răzbuna, ucigându-l.

În dimineața următoare, Omar, radhi Allahu anhu, a plecat spre moschee pentru a conduce Rugăciunea de Fajr, unde-l aștepta Abu Lu'lu', ascuns într-un colț, cu o sabie cu două tăișuri otrăvite, sub hainele sale lungi. Omar, radhi Allahu anhu, stătea în fruntea congregației și recita Coranul, atunci când Abu Lu'lu' s-a apropiat de el și a înfipt sabia în spatele lui. Chiar și în acele clipe, când sângele se scurgea din el, Omar, radhi Allahu anhu, și-a îndemnat oamenii să-și termine Rugăciunea. SubhanAllah!

Omar, radhi Allahu anhu, din cauza sângerărilor interne, a simțit că se va stinge; astfel, a trimis un om la Aisha, radhi Allahu anha, și i-a cerut permisiunea ca el să fie înmormântat alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și de Abu Bakr, radhi Allahu anhu, locul pe care Aisha, radhi

Allahu anha, și l-a dorit pentru ea. Ea, radhi Allahu anha, a fost de acord și după o zi, în noiembrie 624, Omar, radhi Allahu anhu, moare, fiind înmormântat alături de Profet, sala Allahu aleihi wa sallam, și de Abu Bakr, radhi Allahu anhu, în casa Profetului, sala Allahu aleihi wa sallam.

Astfel, în cel mai neașteptat moment și loc, atunci când califul se ruga împreună cu musulmanii, la Rugăciunea de Fajr, Allah subhanahu wa ta'ala l-a făcut martir. MashaAllah!

Allahu Alam

Povestiri Coranice

de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

Uzayr (Ezra)

Allah Atotputernicul spune
în Nobilul Coran:

„Sau ca acela care a trecut pe lângă o cetate pustiită până în temelii și care a întrebat: «Cum o va readuce Allah la viață, după moartea ei?» Allah l-a lăsat atunci pe el fără viață o sută de ani, apoi l-a înviat și i-a zis: «Cât ai stat tu [așa]?» I-a răspuns: «Am rămas o zi sau o parte dintr-o zi.» I-a zis [Allah]: «Ba ai stat o sută de ani și uită-te la mâncarea ta și băutura ta! Nu s-au stricat! Și uită-te la asinul tău! Și te vom face pe tine un semn pentru oameni. Uită-te la aceste oase [ale asinului] cum le îmbinăm și apoi le îmbrăcăm cu carne!» Și când i s-a arătat lui deslușit aceasta, a zis: «Eu știu că Allah este peste toate Atotputernic!»”

(Surat Al-Baqara, 2:259)

De asemenea, Allah

subhanahu wa ta'ala spune:

„Iudeii zic: «Uzayr (40) este fiul lui Dumnezeu!», iar creștinii zic: «Mesia este fiul lui Dumnezeu!» Acestea sunt cuvintele lor, [rostite] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelora care nu au crezut de dinaintea lor – Allah să-i nimicească (41)! Cum [se înșeală ei], îndepărtându-se [de Adevăr]!”

(Surat At-Tawba, 9:30)

Explicațiile numerelor din paranteză, din verset:

40) Numele arabizat al lui Ezra, așa cum apare în Coran.

41) Să-i blesteme sau să-i ucidă.

Al-Hafiz Abu Al-Qasim Ibn 'Asakir a spus:

„El este Uzayr ibn Jarwah, sau Ibn Suraiq ibn 'Adiya ibn Ayyub ibn Darzna ibn 'Ura ibn Taqyi ibn Usbu' ibn Finhas ibn

El-'Azir ibn Hamn ibn 'Imran."

De asemenea, se mai spune că el ar fi Uzayr ibn Samkha. Unii naratori susțin că mormântul său ar fi în Damasc. Apoi, Al-Hafiz ibn 'Asakir a relatat sub autoritatea lui Abu Al-Qasim Al-Baghawi, care a relatat după Dawud ibn 'Amr, care a relatat după Hibban ibn Ali, care a relatat după Mohammed ibn Kuraib, care a relatat după tatăl său, care l-a auzit pe Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, spunând:

„Nu știi dacă Tubba a fost blestemat sau nu. Și nu știi dacă Uzayr a fost Profet sau nu."

Apoi, a relatat un hadith pe care l-a auzit de la Mu'amil ibn Al-Hasan, sub autoritatea lui Mohammed ibn Ishaq As-Sajizi, care a relatat după Abdur-Razzaq, care a relatat după Mu'amir, care a relatat după Ibn Abu Dhu'aib, care a relatat după Sa'id Al-Maqbaari, sub autoritatea lui Abu Huraira, radhi Allahu anhu.

Ishaq ibn Bishr a relatat după Sa'id, care a relatat după Abu 'Urubah, care a relatat după Qatada, care a relatat după Al-Hasan, care a relatat după Abdullah ibn Salam, care a spus că Uzayr era omul pe care Allah

subhanahu wa ta'ala l-a omorât pentru o sută de ani și pe care apoi l-a înviat.

Ibn Ishaq ibn Bishr a spus:

„Sa'id ibn Bashir mi-a spus că a auzit de la Wahb ibn Munabih că: Uzayr era un înțelept și pios venerator. Într-o zi, a mers să aibă grijă de câteva dintre proprietățile sale, iar după ce a terminat, a trecut pe lângă un loc care fusese distrus de soarele arzător. De aceea, a intrat în acel loc călare pe măgarul său. S-a dat jos de pe măgar ținând două coșuri în mâini, unul plin cu smochine, iar celălalt plin cu struguri. S-a așezat, a luat un bol în care a stors strugurii, apoi a înmuiat în sucul lor pâine uscată. A mâncat, apoi a adormit cu picioarele sprijinite de zidul casei și cu privirea ațintită în tavan. Apoi, a văzut câteva oase descompuse și a spus:

«Cum o va readuce Allah la viață, după moartea ei?»

El nu a pus la îndoială Omnipotența lui Allah subhanahu wa ta'ala, ci doar s-a mirat. De aceea, Allah Atotputernicul a trimis la el pe Îngerul Morții, aleihi sallam, care i-a luat sufletul și, astfel, Allah Preaînaltul l-a făcut să moară

pentru o sută de ani.

După acest timp, Allah subhanahu wa ta'ala a trimis la el un Înger, aleihi sallam, cel care i-a creat inima prima dată, pentru a o face să creadă, apoi, i-a creat doi ochi cu care să vadă și să realizeze cum Allah Atotputernicul învie tot ceea ce este mort. Apoi, Îngerul, aleihi sallam, a continuat să-și completeze creația încă o dată, în timp ce el privea. I-a umplut oasele cu carne, piele și păr. Apoi, a suflat sufletul în el încă o dată. Toate acestea se întâmplau în timp ce el privea.

Îngerul, aleihi sallam, l-a întrebat:

«Cât ai stat tu [așa]?» I-a răspuns: «Am rămas o zi sau o parte dintr-o zi.»,

el crezând că i-a fost luată viața după-amiaza și i-a fost dată înapoi înainte de apusul Soarelui. Însă, Îngerul, aleihi sallam, i-a spus:

«Ba ai stat o sută de ani și uită-te la mâncarea ta și băutura ta! Nu s-au stricat!»,

iar strugurii și smochinele au rămas neschimbate.

Chiar în momentul în care inima sa începea să nege cele întâmplate, Îngerul, aleihi sallam, a spus:

«Tu negi ceea ce ți-am spus? atunci **uită-te la asinul tău!**».

Când a privit măgarul, a văzut că acesta era numai oase descompuse. Atunci, Îngerul, aleihi sallam, a chemat oasele măgarului și ele au răspuns, adunându-se din toate direcțiile și punându-se fiecare la locul său – în timp ce Uzayr privea cum ele erau adunate și apoi umplute cu carne, piele și păr. Apoi, Îngerul, aleihi sallam, a suflat viață în el, iar el s-a ridicat. Și aceasta este mărturia lui Allah subhanahu wa ta'ala:

«„Și te vom face pe tine un semn pentru oameni. Uită-te la aceste oase [ale asinului] cum le îmbinăm și apoi le îmbrăcăm cu carne!” Și când i s-a arătat lui deslușit aceasta, a zis: „Eu știu că Allah este peste toate Atotputernic!”».

Apoi, el a mers în sat împreună cu măgarul său, însă totul era schimbat, nimic nu mai era așa cum știa el. Chiar și casa a găsit-o cu greu. Când a ajuns la casă, a găsit în ea o femeie oarbă, în vârstă de o sută douăzeci de ani. Aceasta fusese servitoarea sa, iar când el plecase de acasă avea doar două-

zeci de ani. El a întrebat-o:

«Aceasta este casa lui Uzayr?»

Ea a spus:

«Da, aceasta este.»

Ea a plâns în timp ce spunea:

«Azi, nimeni nu-și mai amintește de Uzayr.»

El i-a spus că el este Uzayr și că Allah Atotputernicul i-a luat viața pentru o sută de ani, ca apoi să i-o redea. Ea a zis:

«Slavă lui Allah! L-am pierdut pe Uzayr acum o sută de ani și nu am mai auzit nimic de el de atunci.»

El a spus:

«Adevărat, dar eu sunt Uzayr.»

Ea a spus:

«Uzayr era un om ale cărui Rugăciuni erau acceptate de Allah Atotputernicul, așa că, dacă tu ești Uzayr, roagă-L pe Allah să-mi redea vederea, pentru a putea vedea dacă ești tu cu adevărat.»

De aceea, el L-a invocat pe Allah Atotputernicul, apoi a lăcrimat peste ochii ei, iar ei și-au recăpătat vederea. El i-a luat mâna în mâinile sale, spunându-i:

«Ridică-te, din porunca lui Allah!»

Ea s-a ridicat, s-a uitat la el și i-a spus:

«Mărturisesc că tu ești Uzayr.»

Apoi, ea i-a chemat pe fiii lui Israel într-o adunare în care era și fiul lui Uzayr (care avea o sută optsprezece ani) împreună cu copiii săi, iar ea a spus tuturor:

«El este Uzayr, care s-a întors la voi.»

Ei au crezut-o, iar ea a continuat:

«Eu sunt cutare și cutare, servitoarea voastră. El L-a invocat pe Allah pentru mine, iar El (Allah Atotputernicul) mi-a redat vederea și picioarele.»

Apoi, a adăugat:

«El pretinde că Allah i-a luat viața pentru o sută de ani și că apoi i-a redat-o.»

Oamenii s-au ridicat și au mers să-l vadă. Fiul său a spus:

«Tatăl meu avea o aluniță neagră între umeri.»

El și-a dezgolit umerii, iar ei au realizat că el era într-adevăr Uzayr. Fiii lui Israel au spus:

«Uzayr era singurul care știa toată Tora în inima sa, iar când Bikhtinassar a ars-o, nu a mai rămas nimic din ea și nici-un om care să și-o amintească.

Așa că, dacă tu ești cu adevărat Uzayr, atunci scrie-o pentru noi.»

Tatăl său, Surukha, a îngropat Tora în timpul lui Bikhtinassar, într-un loc știut numai de Uzayr. Așa că el i-a condus la acel loc, dar, din păcate, paginile erau putrezite și distruse. Așa că el s-a așezat la umbra unui copac pe sub care treceau fiii lui Israel și a rescris Tora pentru ei.

La acel timp, două stele au coborât din cer, au intrat în gura sa și, astfel, el și-a amintit tot textul Torei. De aceea,

«Iudeii zic: „Uzayr este fiul lui Dumnezeu!”»

(Surat At-Tawba, 9:30),
din cauza celor două stele din gura sa. El a rescris Tora pe pământul lui As-Sawad. Orașul în care a murit se spune că se numea «Sairabadh.»

Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„De aceea, Allah Atotputernicul a spus:

«Și te vom face pe tine un semn pentru oameni.»,

adică pentru fiii lui Israel. Așa că era el, printre fiii săi, un om tânăr printre oameni bătrâni, deoarece el avea patruzeci de ani când a murit și tot

atât când a fost înviat.”

Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a mai spus:

„El a fost înviat după moartea lui Bikhtinassar.”

Același lucru a fost relatat și de Al-Hasan.

A fost el Profet?

Este bine cunoscut că Uzayr era unul dintre Profeții trimiși fiilor lui Israel; el a venit între Dawud și Suleiman, aleihum sallam, și între Zakaria și Yahya, aleihum sallam.

La acel moment, s-a întâmplat ca niciunul dintre fiii lui Israel să nu memoreze Tora, așa că Allah Atotputernicul i-a insuflat-o, iar el a putut să le-o recite.

Wahb ibn Munabih a spus:

„Allah Atotputernicul a ordonat unui Înger să coboare cu o lumină, pe care să o arunce peste Uzayr. De aceea, el a putut copia literă cu literă toată Tora.”

Ibn 'Asakir a relatat sub autoritatea lui Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care l-a întrebat pe Abdullah ibn Salam despre Mărturia lui Allah:

„De ce iudeii zic: «Uzayr es-

te fiul lui Dumnezeu!»?”

Ibn Salam a menționat că Uzayr a scris Tora din memorie, iar faptul că iudeii spun că Moise (Musa), aleihi sallam, nu le-a putut aduce Tora decât scrisă într-o carte, Uzayr nu a avut nevoie de o carte. De aceea, ei spun:

„Uzayr (Ezra) este fiul lui Allah.”

Acesta este motivul pentru care mulți învățați spun că a fost o întrerupere în ceea ce privește transmiterea Torei în timpul lui Uzayr.

Este posibil ca Uzayr să nu fi fost Profet, idee adoptată și de Ata ibn Abu Rabah și Al-Hasan Al-Basri și care a fost relatată de către Ishaq ibn Bishr, după Muqatil ibn Suleiman, după Ata ibn Abu Rabah, care spunea că acea perioadă a fost martoră a nouă lucruri: Bikhtinassar, Grădina Sanaa, Grădina Saba', Oamenii din șanț, Gasura, Oamenii peșterii, Povestea elefantului, Antioch și Tubba'.

Ishaq ibn Bishr a spus:

„Sa'id mi-a spus, după Qatada, care a relatat după Al-Hasan, care spunea:

«Acea perioadă a fost martora problemelor lui Uzayr și Bikhtinassar.»”

Mai mult decât atât, se relatează în *Sahih Muslim* că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dintre toți oamenii, cel mai apropiat sunt de fiul Mariei și chiar dacă Profeții au mame diferite, toți au aceeași Religie, iar între mine și el (Isus) nu se va mai ridica niciun Profet.”

Wahb ibn Munabih a spus:

„El s-a născut între Suleiman și Isa (Isus), aleihum sallam.”

Ibn 'Asakir a relatat după Anas ibn Malik și Ata ibn As-Sa'ib, care spuneau:

„Uzayr s-a născut pe vremea lui Musa ibn 'Imran (Moise), aleihi sallam, și a cerut permisiunea să-l întâlnească pe aceasta, dar a fost refuzat.”

Abdur-Razzaq și Qutaiba ibn Sa'id au relatat după Ja'far ibn Suleiman, după Abu 'Imran Al-Juni și după Nuf Al-Bakali, care spuneau:

„Uzayr a spus Domnului său:

«Doamne! Ți-ai modelat creațiile, dar ai omis să spui pe cine vei călăuzi și pe cine nu.»

I s-a răspuns:

«Nu mai pune această întrebare, pleacă.»

Dar el s-a întors. I s-a spus din nou:

«Pleacă, sau numele tău

va fi șters dintre numele Profeților; Eu nu dau nimănui socoteală, în timp ce toate creaturile (creațiile Mele) se vor întoarce pentru a-Mi da socoteală de ceea ce au făcut.»

Grupul, toți în afară de Tirmidhi, a relatat din hadith-ul lui Yunus ibn Yazid, care a relatat după Az-Zuhri, după Sa'id și Abu Salama, după Abu Huraira, radhi Allahu anhu; de asemenea, a mai fost relatat și de Shu'aib, după Abu Az-Zinad, după Al-A'raj, după Abu Huraira, radhi Allahu anhu, care spunea:

„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«O furnică a mușcat un

Profet (unul dintre primii Profeți), iar el a ordonat ca întreaga colonie de furnici să fie arsă. Dar Allah i-a revelat:

„Din cauza unei furnici care te-a mușcat, ai ars o întreagă colonie de furnici care Mă preamărea.”»

Ishaq ibn Bishr a relatat după Ibn Juraij, după Mohammed ibn Abd Al-Wahhab ibn Mujahid, după tatăl său, care relatează că acest Profet despre care vorbește hadith-ul este Uzayr; de asemenea, același lucru a fost relatat și sub autoritatea lui Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, și a lui Al-Hasan Al-Basri.

Allahu Alam

Științele hadith-ului

(continuare)

~ de Mariam Oana ~

Categoriile hadith-urilor

Există trei categorii de hadith-uri:

- hadith-uri autentice (sahih);
- hadith-uri bune (hasan);
- hadith-uri slabe (daif).

Oamenii de știință au folosit anumite metode pentru a stabili tipul unui hadith, dacă acesta este sahih, hasan sau daif.

1. Hadith autentic (sahih)

Un hadith este considerat autentic atunci când șirul de relatatori este perfect, credibil, fiecare relatator având un comportament exemplar, aflat de parte de orice însușire negativă. De asemenea, fiecare relatator al unui hadith autentic trebuie să fie cunoscut, înce-

pând cu cel care îl relatează și terminând cu cel care l-a auzit direct de la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Astfel, un hadith autentic este considerat cel care are un isnad continuu, relatat de persoane de încredere, de la primul și până la ultimul narator (persoane cunoscute, cu un comportament exemplar, renumite pentru capacitatea lor de memorare) și care nu are niciun fel de greșeală în interiorul textului sau vreun defect în isnad.

Specialiștii în științele hadith-ului consideră că un hadith poate fi considerat autentic atunci când îndeplinește toate condițiile amintite mai sus și nu prezintă niciun fel de îndoială cu privire la lanțul de relatatori.

În general, dintre toți culegătorii de ahadith, Bukhari și

Muslim sunt considerați cei mai de încredere dintre toți, deoarece lanțul de relatatori utilizat de ei este unul foarte bun. De aceea, aproape întotdeauna hadith-urile aflate în culegerile lor de ahadith sunt considerate a fi autentice.

2. Hadith bun (hasan)

A doua categorie de hadith-uri este reprezentată de hadith-urile numite bune sau hasan. Un hadith este considerat hasan în momentul în care are un lanț de relatatori format din oameni de încredere, cunoscuți pentru caracterul lor exemplar de-a lungul vieții. Isnad-ul trebuie să fie unul bun, de la începutul și până la sfârșitul șirului de naratori.

Hadith-ul hasan are aceleași caracteristici cu cele ale unui hadith sahih, diferența dintre aceste două tipuri de ahadith fiind făcută de lanțul de relatatori (isnad), deoarece, în cazul hadith-ului autentic, naratorii au avut un comportament mai bun și o mai bună memorie decât cei ai celui considerat hasan.

Cu excepția hadith-urilor

culese de Bukhari și Muslim, al căror lanț de relatatori este considerat a fi deosebit de puternic, restul hadith-urilor sunt considerate a fi bune (hasan).

3. Hadith slab (daif)

În momentul în care există vreo îndoială cu privire la fidelitatea lanțului de relatatori și la autenticitatea faptelor prezentate, atunci hadith-ul este numit daif (slab).

Există numeroase tipuri de ahadith considerate ca fiind slabe. Cel mai des întâlnit tip de hadith daif este cel în cazul căruia lanțul de relatatori este întrerupt. Același este și cazul hadith-urilor în care lipsesc, spre exemplu, două rânduri de relatatori, sau cele care se bazează în mod exclusiv pe un singur relatator.

Există mai multe categorii de hadith daif, după cum urmează: *mu'allaq*, *mursal*, *mudal* și *munqati*.

Hadith-ul mu'allaq (cel suspendat) se referă la acele ahadith din interiorul cărora lipsește unul sau mai mulți relatatori. Uneori, lanțul de naratori poate lipsi în totalitate, un

relatator afirmând doar ceva de genul „Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus...”

Hadith-ul mursal se referă la o relatare a cărei lanț de relatatori este întrerupt, fiind adesea relatată de către unul dintre Tabi'un și nu de un companion, radhi Allahu anhu.

Hadith-ul mudal (cel problematic) face referire la un hadith la care, din interiorul isnad-ului, lipsesc doi sau mai mulți relatatori.

Hadith-ul munqati este acel tip de hadith care nu are întregul șir de relatatori, acesta întrerupându-se într-un anumit punct, fie la începutul acestuia, fie spre mijlocul acestuia. Din aceeași categorie fac parte hadith-urile în cazul cărora cel care relatează poate zice:

„Cineva mi-a spus mie aceasta...”

Învățații aprobă utilizarea unor hadith-uri slabe pentru a se opri de la rău și a se îndruma pe Calea cea Dreaptă, însă, pentru aceasta, trebuie ca hadith-ul relatat să nu aibă ca temă credința sau legislația Islamică (ceea ce este permis și ceea ce este interzis). În schimb, hadith-urile daif pot vorbi despre acțiunile ipocriților sau despre inovații.

Specialiștii în științele hadith-ului consideră că un hadith daif poate fi utilizat, iar învățătura sa poate fi urmată atât timp cât sursa de relatatori nu este foarte slabă și cât timp se încadrează în percepțiile legislației Islamice. Însă, nu este recomandat a se utiliza foarte mult ca sursă de învățătură un hadith daif.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Apusul lui Aton, renașterea lui Amun

~ de Munir Karim ~

După moartea faraonului Akhenaton (cca. 1334 sau 1336 î.e.n.), lumea pe care el o visase și pe care, în parte, o și făurise, a început să se destrame. Viața religioasă a vechiului Egipt își va căuta, printre dunele Saharei, drumul ce fusese acoperit de nisipul uitării, spre fosta capitală Waset (Teba), cuprinsă de o febrilă dorință de reîntoarcere la matcă, la religia politeistă tradițională. Mărețul oraș – capitala Akhetaton – construit la Amarna, strălucea în lumina zeului Aton, de la Răsărit și până la Apus, cu pereții săi albi, imaculați, pe care nu îi întina nici măcar o umbră și care reflectau spre zarea depărtată mirajul propriei splendori, dar care, fiind făurit din aluatul frământat al pământului, cu timpul va returna acestuia esența înapoi, lăsând posterității doar fantomatice urme ascunse în nisip.

Datele despre succesiunea

amarniană la tron sunt puține și destul de ambigue. Conform listei lui Manetho (istoric egiptean din era Ptolemeică), se pare că între anii 1335-1333 î.e.n., la Amarna ar fi domnit un faraon femeie, sub numele de Ankhkheperure Neferneferuaten. Unii istorici o identifică pe aceasta cu prima fiică a lui Akhenaton și a lui Nefertiti, numită Maritaten. Apoi, între anii 1333 și 1332 î.e.n., urmează la tron Smenkhkare.

Pe seama acestui faraon s-au clădit o sumedenie de teorii cu privire atât la existența, cât și la genul acestuia. Una dintre aceste teorii susține că numele de Smenkhkare ar fi de fapt un supranume al faraonului Akhenaton și că este vorba de una și aceeași persoană.

O altă teorie spune că ar fi vorba de un frate mai mic al lui Akhenaton (sau chiar un fiu al acestuia), ce ar fi domnit împreună cu acesta în ultimii ani

și i-ar fi urmat la tron.

Cea de a treia teorie afirmă că, de fapt, este vorba de regina Nefertiti, care ar fi condus Egiptul după moartea soțului ei, faraonul Akhenaton, sub numele de Smenkhkare. Această teorie este una destul de larg acceptată de către istorici, care, bazându-se atât pe scrierile găsite la Amarna, și în mod special, pe acelea în care este descrisă relația dintre faraon și marea regină, cât și pe interpretările pictogramelor ce înfățișează familia regală în diverse ipostaze, au decelat caracterul dominant și chiar hotărât al reginei Nefertiti.

Prezentă mereu alături de soțul ei, împărțind cu acesta adorarea și zeificarea pe care doar faraonul era îndreptățit să o primească, Marea Preoteasă a zeului Aton, Nefertiti, era liantul atât de necesar menținerii armoniei și păcii în familia regală. Totodată, din câte se pare, ea a fost coautoare și o asiduă susținătoare a reformei atoniste. Este puțin probabil ca această femeie puternică să fi cedat de bunăvoie – unei persoane din afara familiei regale – succesiunea la tron, dacă ea mai era în viață la acea dată.

Această rezervă este alimentată de o teorie ce susține că marea regină Nefertiti ar fi trecut în lumea umbrelor cu trei ani înainte de moartea lui Akhenaton. Și totuși, dispariția ei de pe scena politică în ultimii trei ani nu înseamnă neapărat ca aceasta ar fi murit.

Este posibil ca această „dispariție” să fi fost de fapt o coregență forțată, datorată bolii faraonului și mascată în scrieri sub un alt nume. Chiar dacă pare că prin această reformă a lui Akhenaton s-a încercat – și pentru câțva timp chiar s-a reușit – zdruncinarea vechilor tradiții, totuși, legătura imuabilă dintre credința în nemurire, sădită în inima Egiptului de cursa veșnic reînnoită a Soarelui pe cerul fără nori și de mângâierea lină de către apa Nilului a câmpiilor fertile, nu s-a descurajat și nu a slăbit niciodată. Neobosita trudă a îmbălsămării mumiilor ce veneau să umple mormintele din «Valea regilor», înconjurată de ofrande și de atenția celor care copiau pentru ele, pe pereții necropolelor, versuri pline de exaltare din «Cartea Morților», au continuat secol după secol. Părea că această erupție cu ca-

racter religios va produce o ruptură între generația nouă și cea veche, ancorată în tradiția ancestrală. Totuși, acest miracol de civilizație, care, datorită izolării sale, nu a împrumutat nimic de la alte popoare, luând astfel ca unice martore ale nașterii sale mișcătoarele nisipuri ale deșertului, apărută brusc cu limba și arta deja coaptă în creuzetul ei miraculos, reflectând o lume aflată nu la răsărit, ci la apogeul ei, nu a putut fi coruptă. Sigur că de-a lungul celor peste cinci mii de ani de civilizație s-au produs unele schimbări profunde, dar încheietura cu care s-au efectuat a creat o imuabilitate între instituțiile sale, credință sau artă, devenind aproape un principiu clasic.

Perioada Amarna dovedește lupta directă și fățișă ce se ducea între preoții care doreau menținerea unei guvernări teocratice și clasa conducătoare, care dorea o guvernare de tipul monarhiei absolute.

Până la Akhenaton, nicio dată faraonii nu se îndepărtaseră pe deplin de disciplina impusă de casta preoților. Așa cum spune Diodor în povestirile sale:

„Faraonii nu puteau acționa după voia lor. Ei erau serviți nu de către sclavi, ci de fii ai marilor preoți, crescuți și educați special în acest scop, fiind, astfel, înconjurați mereu de modele de virtute.”

De fapt, acele „modele de virtute” nu erau altceva decât mentori ai acestuia, dar, mai ales, spioni menținuți de preoți în preajma faraonului, pentru a îi putea coordona și controla toate acțiunile și activitățile ce țineau de conducerea și politica Imperiului.

Akhenaton a vrut să rupă acest jug ce apăsa din greu de foarte mult timp pe gâtul faraonilor. Acum, privind în urmă, putem spune că această încercare a funcționat în cazul lui, dar urmașii au fost prea slabi pentru a putea continua ceea ce a început el.

Purtătorul de stindard al preoților zeului Amun la Amarna și cea care a înțeles cel mai bine puterea și influența pe care o avea Nefertiti asupra faraonului Akhenaton, a fost nimeni altă decât mama acestuia, *marea regină Tiya*. Aceasta, profitând de ascendentul moral pe care îl avea asupra fiului ei încă din copilărie, vine de ur-

gență la Amarna, în al 12-lea an de domnie amarniană și, ca o soacră care se respectă, intervine dezastruos în relațiile dintre cei doi soți, Akhenaton și Nefertiti, provocând, se pare, o ruptură fatală între aceștia, fapt care se sfârșește cu dispariția reginei Nefertiti. Chiar dacă aceasta îi dăruise faraonului șase fiice și după moartea (provocată sau accidentală?!?) a reginei de rangul doi, Kiya, îl înfiase pe micul Tutankhaton, regina Nefertiti se pare că nu reușește să intre în grațiile soacrei.

Știți cum e:

*„Soacrele sunt dame bine,
Cultivate-n limbi streine,
Deseori sunt chiar plăcute,
Când au gurile... cusute.”*
(epigramă de Vasile Ilinca)

Deși moare în anul 1338 î.e.n. (cu 3-4 ani înaintea morții lui Akhenaton), cutremurul produs la Amarna de regina Tiya își va face simțite efectele abia peste 6 ani.

Datorită luptelor interne pentru putere, a frământărilor de ordin religios, dar și a schimbărilor rapide de conducători-faraoni ce au avut loc după moartea lui Akhenaton, o parte importantă din teritoriile

ajunse sub guvernarea egipteană pe vremea lui Tutmes al III-lea se desprind de sub tutela Imperiului, devenind independente.

Preoții lui Ammun, profitând de slăbiciunea puterii, nu pierd niciun moment pentru a trece la acțiune.

În doar trei ani, aceștia își creaseră condițiile necesare pentru a putea, la momentul oportun, să dea lovitura hotărâtoare pentru îndeplinirea planurilor lor. Astfel, cât timp la conducerea Egiptului s-au aflat niște palide umbre ale faraonului Akhenaton, preoții îl pregătesc – „prin metode specifice” – pe cel care va urma să îi „ajute” după ce va fi pus pe tron.

Acest viitor faraon se va numi Tutankhaton (Tutankhamun) (cca. 1341-1324 î.e.n.) și va primi de la istorici supranumele de «faraonul copil».

El era fiul lui Akhenaton și al reginei de rangul doi, Kiya. La vârsta de șapte ani, când lumea lui era încă dominată de imaginile personajelor fantastice din poveștile pe care i le spuneau surorile mai mari sau mentorii, Tutankhaton este căsătorit cu sora lui vitregă,

Ankhesenpaaten, fiica faraonului Akhenaton și a mării regine Nefertiti.

După doi ani de pregătiri intense, el ajunge pe tronul Egiptului, bineînțeles, după dispariția subită din schemă a celui care ocupase vremelnicele acel loc, misteriosul faraon Smenkhkare.

Pregătirile pentru revenirea casei regale la Teba și, odată cu ea, reinstalarea puterii politice la Waset, a durat aproape doi ani. Când totul a fost pregătit, iar marile temple de la Luxor și Karnak, ce fuseseră închise anterior de către Akhenaton, își reîncepuseră activitatea, curtea regală părăsește Amarna cu ajutorul corăbiilor, urcând în amonte pe Nil, cu destinația Teba.

Odată ajuns în dreptul templului zeului Ammun-Ra de la Karnak, corabia regală acostază lângă pontonul frumos decorat.

Tânărul faraon coboară însoțit de la fel de tânăra lui soție și de alaiul format din curteni și militari ai gărzii imperiale. Pășind încet, cu mersul lui ciudat, ușor schiopătat datorită deformăției piciorului stâng, afectat de boala Kohler, sprijinindu-se

într-un baston din lemn de piiper, ornat cu un minunat cap de fildeș aurit, acesta străbate lungă alee străjuită de sfincși sculptați în piatră, ce conduc spre intrarea în templu.

Ajuns în dreptul intrării formate din pilonii aceia uriași ce te copleșesc cu cei 19 metri ai înălțimii lor și te fac să dispari din peisajul înconjurător, faraonul este întâmpinat de preoții zeului Ammun, care îi aduc închinarea datorată unui fiu de zeu, sau mai bine zis unui zeu întrupat, așa cum era considerat faraonul. Poate mai mult ca niciodată, bucuria și devoțiunea preoților este una reală. Folosindu-se de inocența afezentă tinereții acestui copil plăpând, cu capul alungit, asemenea tatălui său, și cu picioare deformate de boală, ei au manipulat totul astfel încât să își recapete atât puterea spirituală și socială, cât mai ales profiturile materiale pe care le pierduseră.

Sunetul sacadat, asemănător bătăilor ritmice ale unei pendule, făcut de bastonul în care se sprijinea tânărul faraon, umple cu reverberațiile lui imensa sală hipostilă a templului. Acesta este primul semn prin care se pecetluiește re-

venirea la vechiul panteon de zei.

Privirea faraonului se îndreaptă timidă și curioasă spre pereții sălii, de unde simte cum îl privesc maiestuoși glorioșii lui strămoși. Cuprins de efuziunea mistico-religioasă, faraonul decide să își schimbe numele în Tutankhamun (Imagina vie a lui Ammun). Soția lui îi urmează exemplul și face același lucru, schimbându-și numele în Ankhesenamon (Ea trăiește pentru Ammun). De altfel, se pare că cei doi tineri s-au iubit foarte mult și au format cu adevărat un cuplu. Și dacă la intrarea în templu Tutankhamun simțea în spate arsură razelor lui Aton, la ieșire, chipul său primea lumina mângâietoare a lui Ammun.

Ce nu știa Tutankhamun la acea dată era că la curtea regală se ascundeau, în spatele fețelor pline de bucurie și îndatorare, două hiene ce îi doreau tronul. Este vorba de bunicul prin adopție și marele vizir Ay, tatăl lui Nefertiti, dar și de bunicul dinspre mamă a lui Ankhasanamun, comandantul armatei Horemheb.

Domnia lui Tutankhamun este una relativ scurtă. La vâr-

sta de 18-19 ani, „faraonul copil” moare în urma unei răni suprainfectate la genunchi, umată de o septicemie generlă.

Deși au încercat să aibă urmași, soția sa, Ankhesenmon, a avut două sarcini, dar amândouă au fost sortite eșecului, unul dintre copii murind la naștere, iar altul înainte de a se naște.

Profitând de moartea neașteptată a faraonului, marele vizir Ay, care abia aștepta această ocazie, preia conducerea și, pentru a își justifica gestul, se căsătorește forțat cu văduva și nepoata lui, Ankhsanamun.

Presiunile asidue pe care Ay le face asupra tinerei și văduvei regine sunt evidențiate tangențial și în scrisoarea pe care Ankhasanamun o trimite către regele hitit Suppiluliuma I și în care îi cere acestuia să își trimită unul din fii pentru a-i fi soț și implicit să devină faraon al Egiptului, mărturisindu-i acestuia că îi este teamă!!!

Ex: *„Soțul meu a murit și nu am niciun fiu. Se spune despre tine că ai mulți fii, ai putea să-mi dai unul din fiii tăi să devină soțul meu... Nu aș dori să iau unul dintre slujitorii mei ca soț... Mi-e teamă!”*

Conform unor consemnări hitite, se pare că regele și-a trimis pe unul dintre fiii săi – Zannanza – pentru a se căsători cu Ankhasanamun, dar acesta a dispărut (a fost omorât) pe drumul spre Teba. Cam în același timp dispare în ceața istoriei și regina Ankhasanamun.

După un an de domnie, moare și bătrânul Ay, locul lui

fiind ocupat de Horemheb. Deși nu era de spiță regală, el va domni timp de 14 ani și va fi cel care pune să fie demolate palatul și templul de la Amarna, folosind piatra acestora la alte proiecte de construcție.

Așa se încheie una dintre cele mai prolifiche dinastii din istoria antică a Egiptului...

~ Sic transit gloria mundi. ~

~ Așa trece gloria lumii. ~

Minte sănătoasă în corp sănătos, după o lună de Post

~ de Yasmin Dorina ~

Atunci când urmăm o dietă echilibrată, starea noastră de spirit se îmbunătățește simțitor, acest lucru putându-se observa și după luna de Post ținută așa cum ne-a prescris Allah Preaînaltul.

Postul are avantajele lui, atât din punct de vedere al sănătății, cât și al igienei, iar efectele beneficătoare ale Postului sunt recunoscute astăzi și de medicină, acesta asigurând sănătatea corpului și a minții.

Religia noastră, alhamdu-lilleh, este astfel pogorâtă încât un musulman care își respectă îndatoririle față de Allah subhanahu wa ta'ala să fie mereu sănătos, curat, agil și energic.

Postul lunii Ramadan este recunoscut a fi un „tratament” eficient pentru tulburările psihice și emoționale, ajutând la menținerea voinței la cote înalte, cizelarea manierelor,

consolidarea dorinței de a face fapte bune, evitarea irascibilității sau a nechibzuinței, toate acestea contribuind la crearea unei personalități puternice și sănătoase.

Pe lângă cultivarea rezistenței și a capacității noastre de a ne confrunta cu greutatea, Postul se reflectă și în aspectul nostru exterior, scăzând apetitul excesiv, astfel dispărând și excesul de grăsime din organism.

Prin Post învățăm principii alimentare sănătoase, care scad riscul bolilor cardiace, al diabetului și al cancerului. Principiul acesta este recomandat, de asemenea, de toți nutriționiștii, iar bolnavii care l-au respectat și-au îmbunătățit starea de sănătate.

Printre beneficiile Postului asupra sănătății se numără și întărirea aparatului digestiv, odihnirea acestuia din munca

continuă și funcționarea obositoare, care nu se poate reface în nicio altă perioadă mai bine decât în luna Ramadan.

Dacă nu ar fi existat Postul, sănătatea organismului n-ar fi fost la fel de bună și ar fi fost expusă pericolelor. Funcționarea continuă a oricărui aparat îi scade capacitatea și activitatea, îl face mai greoi, de aceea este necesară această perioadă de odihnă. Aparatul digestiv are nevoie de odihnă ca să funcționeze așa cum trebuie, Postul fiind cea mai bună șansă pentru acesta.

Postul este o strategie simplă, prin care curățăm organismul de reziduri. Dacă vrem să avem o sănătate de fier, putem urma o cură de detoxifiere a corpului, prin abținerea de la anumite alimente, nu numai în perioadele stabilite de Religie.

Totuși, Postul este sănătos atât timp cât nu se transformă într-o dietă foarte severă, din care să lipsească alimentele importante pentru vigoarea organismului.

Există câteva simptome clare, prin care corpul te avertizează că are nevoie de purificare: dureri de cap, halenă (mirosul foarte urât al gurii),

apatie, randament scăzut la locul de muncă, scăderea energiei, iritarea, tensiunea arterială oscilantă, insomnia sau balonarea după fiecare masă. Și atunci, cum să nu recunoaștem beneficiile Postului lunii Ramadan?!

Un alt beneficiu al Postului este acela că ajută la tratarea hipertensiunii arteriale, care poate ucide omul în mod brutal. De aceea, occidentalii au preluat Postul ca metodă de tratament, au înființat spitale și clinici speciale pentru acest scop; totodată, Postul micșorează cantitatea de săruri minerale aflate în surplus în organismul uman și îi sporesc acestuia imunitatea la diverse boli.

Cel care postește poate scăpa de febra ucigașă, fără a trece prin chinurile prin care trec alții; Postul scurtează convalescența cu o viteză uluitoare.

Atunci când corpul nostru este hrănit corect, toxinele se elimină la timp din organism, prin intermediul rinichilor și al intestinului gros. Dar câți dintre noi respectăm obiceiurile alimentare sănătoase, fără să depășim granița către tentații periculoase?

După Post, însă, organismul trebuie protejat și ajutat.

Pentru a evita riscurile, în primul rând este nevoie să încercăm să nu consumăm la o singură masă o cantitate foarte mare de alimente. Apoi, să nu combinăm foarte multe feluri de mâncare. Măcar desertul sau fructele să le lăsăm separat de masă. Atunci când se întâlnesc foarte multe alimente care conțin proteine, glucide, lipide, apar fenomene de fermentație, balonare, disconfort digestiv.

Totodată, după o masă copioasă, este indicat să bem un ceai și nu să ne așezăm imediat în pat sau pe canapea, după ce servim masa. 10-15 minute este bine să facem mici activități gospodărești. Ideală ar fi o plimbare scurtă, care ajută foarte mult digestia. O cafea pe zi este recomandată, datorită proprietăților sale diuretice (con-

tribuie la eliminarea excesului de sare) și ușor laxative.

Fripturile și în general alimentele bogate în proteine și grăsimi, este bine să fie combinate cu legume, pentru a le reduce din efectul nociv. Datorită legumelor, grăsimile sunt absorbite mai ușor și se asigură aportul de fibre necesar facilitării tranzitului intestinal.

Și fructele sunt deosebit de benefice în această perioadă cu mese îmbelșugate. Ele sunt depurative și absorb tot ce este rău în organism, deoarece conțin foarte multe fibre.

Fără îndoială, Postul este o binecuvântare de la Allah subhanahu wa ta'ala pentru robii Săi, iar Religia Sa este cea adevărată, deoarece nu a lăsat nimic neexplicat, iar musulmanul este protejat din toate punctele de vedere, alhamdulillah.

~ Mens sana in corpore sano! ~

~ Minte sănătoasă în corp sănătos! ~

Franța

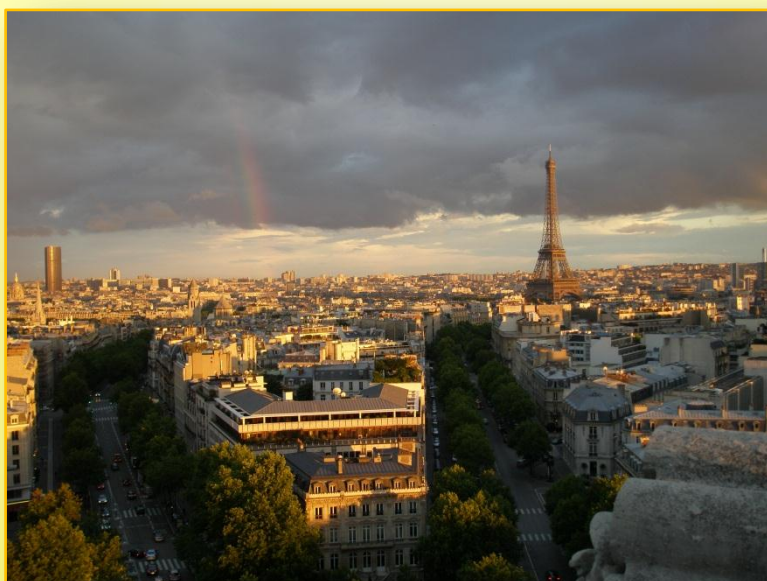
~ de Mariam Oana ~

Franța este cea mai mare țară din Europa Occidentală, aflată la confluența a două puncte maritime, Oceanul Atlantic și Marea Mediterană. Numele țării provine de la denumirea latină «Francia», care înseamnă «tărâmul francilor».

Teritoriul francez a fost populat încă din Antichitate de triburile celtice (galii), cucerit mai târziu de Cezar și transformat în provincie romană. Francii se stabilesc în secolul al V-lea în Galia, contopindu-se cu poporul galo-roman și dând naștere poporului francez.

Dintre marile state europene, Franța este cel mai vechi stat constituit în jurul unui domeniu regal, inițial organizat în jurul regiunii Île de France, a cărei capitală este Parisul.

Capitala este considerată una dintre cele mai frumoase orașe europene, care îmbină armonios moștenirea lăsată de regii Franței cu arhitectura și stilul de viață modern.

Bucătăria franceză

Bucătăria franceză se caracterizează printr-o deosebită diversitate culinară, gătitul fiind privit ca o adevărată artă. Este una dintre cele mai rafinate și apreciate din întreaga Europă, reprezentând un adevărat paradis culinar, având o experiență de câteva secole de excelență în acest domeniu.

Faima bucătăriei franceze este dată de așa numita «haute cuisine», un stil culinar elaborat, care necesită multă migală și cele mai bune ingrediente. Rețetele în sine rămân constante și clasice, deoarece se bazează pe măiestria sosurilor și a aluaturilor.

Franța se distinge prin gama sa variată de brânzeturi fine (nu mai puțin de 365 de tipuri de brânză), foie gras, fructe de mare, ca și de specialități pe bază de melci, picioare de broască și scoici.

Deși vorbim de o bucătărie franceză, în realitate, fiecare provincie are propriul său stil culinar, rețete și ingrediente specifice. Astfel, în nord-vestul Franței (Normandia, Bretania) se folosesc untul, merele și smântâna; în sud-vest, specialitățile sunt foie gras (pate de ficat de gâscă) și ciupercile. Zonele mediteraneene sunt marcate de influențele culinare italiene, folosindu-se din belșug uleiul de măsline, plantele aromatice și roșiile.

În prezent, bucătăria franceză este una a contrastelor – între originile sale galice și cele aristocratice, între deschiderea spre influențele străine și reîntoarcerea către produsele regionale tradiționale, între creativitatea artistică și rutina zilnică.

Pateuri cu măslina

Ingrediente:

- 300 de g măslina negre
- un pachet de foi de plăcintă
- 2 linguri de ulei de măslina
- 2 cepe verzi
- 1 lingură de unt
- 1 ou
- sare, piper, rozmarin uscat
- cașcaval (opțional)

Mod de preparare:

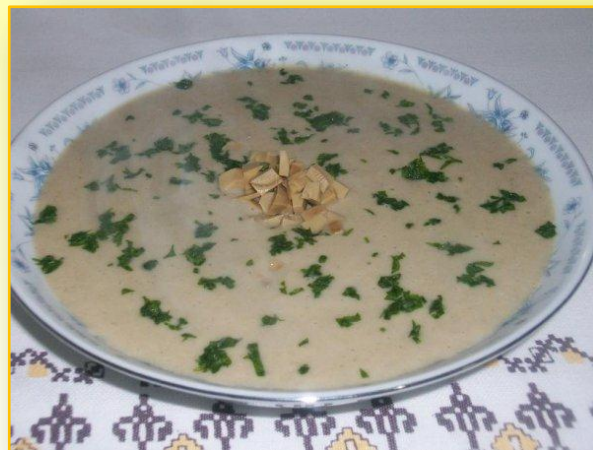
1. Se scot sâmburii de măslina prin presare (se poate folosi o spatulă de lemn).
2. Se curăță și se spală ceapa, care se taie, apoi, mărunt.
3. Se pun măslina, ceapa, uleiul de măslina și rozmarinul într-un blender și se formează o pastă.
4. Se scoate pachetul de foi de plăcintă din frigider și se lasă la dezghețat pe un prosop.
5. Se întinde pasta obținută din măslina și ceapă verde peste foi și se rulează strâns, după care se bagă la frigider pentru o jumătate de oră, până când se întărește suficient ca să poată fi tăiată în felii rulada formată.
6. Feliile de ruladă se așează în tava unsă cu unt.
7. Se bate oul spumă cu sare și piper și se ung pateurile cu acest amestec.
8. Se dă la cuptor la foc mediu timp de 30 de minute
9. Opțional, se poate rade cașcaval deasupra la sfârșit.

Supă cremă de ciuperci

Ingrediente:

- 500 g ciuperci
- 1 fir de praz
- 1 ceapă
- 200 g țelină
- 200 g smântână
- 100 g unt
- 100 ml lapte
- 3 linguri amidon
- un cub de supă de legume
- 2 căței de usturoi
- sare

Mod de preparare:

1. Se pun 3 l de apă la fiert.
2. Se toacă țelina, prazul și ceapa și se pun în apa unde s-a pus înainte cubul de supă de legume.
3. Într-o tigaie, se pune untul, usturoiul zdrobit înainte cu lama cuțitului și ciupercile și se lasă până când se schimbă un pic culoarea.
4. Apoi, se pun la fiert, lângă celelalte legume, timp de 20 de minute.
5. Într-un bol, se amestecă smântâna, laptele și amidonul.
6. Se iau legumele de pe foc, se lasă cam 5 minute la răcit, după care se adaugă sarea și se pasează legumele.
7. Se pune crema astfel formată pe foc, după care se adaugă amestecul de smântână. Se lasă pe foc aproximativ 7-10 minute.
8. Se servește cu pâine prăjită sau crutoane.

Cordon bleu

Ingrediente:

- 1 piept de pui
- 6 felii de șuncă afumată de pui
- 6 felii de cașcaval
- 2 ouă
- făină, pesmet
- sare, piper, boia, ulei

Mod de preparare:

1. Se spală și se feliază pieptul de pui.
2. Feliile se bat ca pentru șnițele și se condimentează cu sare, piper și boia.
3. Pe fiecare felie de piept de pui se așează câte o felie de șuncă și o felie de cașcaval.
4. Se rulează și se prinde cu scobitori fiecare rulou.
5. Se bat ouăle.
6. Se dau rulourile prin făină, ouăle bătute și pesmet.
7. Se prăjesc în ulei încins, pe toate părțile.
8. Se servește cald.

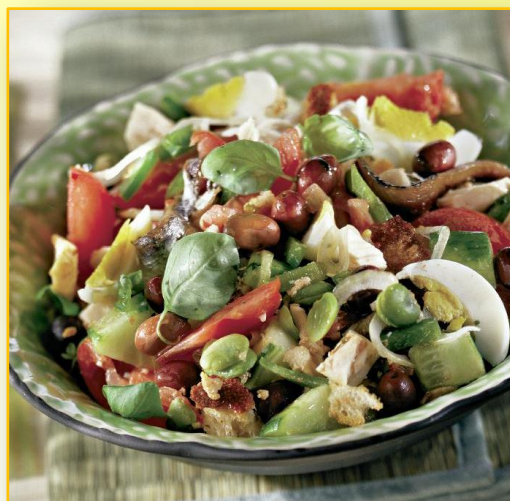

Salată franțuzească

Ingrediente:

- 500 g roșii
- 4 ouă
- 1 ceapă medie
- 1 ciorchine de struguri
- 2 ardei grași
- 2 castraveți
- 2-3 felii de pâine prăjită
- câteva frunze de busuioc
- sare
- piper

Mod de preparare:

1. Se fierb ouăle și se lasă la răcit.
2. Se taie feliile de pâine cubulețe.
3. Se încing 2-3 linguri de ulei măsline într-o tigaie, apoi se pun bucățelele de pâine și se condimentează cu sare și piper. Se lasă câteva minute, până când se fac rumene și crocante.
4. Se taie felii roșiile, ardeii, castraveții, ceapa și ouăle fierte.
5. Se pun toate într-un bol împreună cu strugurii și se amestecă ușor.
6. Se decorează cu frunze de busuioc.

Crème Brulée

Ingrediente:

- 6 gălbenușuri
- 500 ml smântână
- 125 g zahăr
- 2 plicuri de zahăr vanilat
- 6 linguri de zahăr (pentru crustă)

Mod de preparare:

1. Se pune la fiert smântâna dulce împreună cu zahărul vanilat. Se fierbe la foc mic timp de 5 minute, apoi se ia smântâna de pe foc și se lasă puțin la răcit.
2. Se încălzește cuptorul la 130-140 de grade.
3. Până se răcorește smântâna, se bat cele 6 gălbenușuri cu zahărul. Zahărul trebuie să se topească, astfel încât amestecul să fie fin și pufos.
4. Se adaugă treptat, amestecând continuu, smântâna peste gălbenușuri, până când se obține o cremă foarte fină.
5. Se pregătesc cești termorezistente, care se așează într-o tavă.
6. Se strecoară crema într-un alt vas. Se umplu în mod egal cele șase cești cu cremă.
7. Se toarnă cu grijă apă fierbinte în tavă, printre cele 6 cești, până la jumătatea lor.
8. Se introduce tava la cuptor pentru 30 de minute (la foc mic spre mediu).
9. După ce s-au răcit ceștile la temperatura camerei, se introduc la frigider pentru 2 ore. Pentru servire, se presară câte o lingură de zahăr peste fiecare porție de cremă.

Dicționar al termenilor Islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinități, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymin afirmă că însuși numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum și mărețele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinității, împreună cu negarea opozițiilor acestora. Atributele Divinității sunt atributele perfecțiunii. Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecțiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Alam, Allah știe cel mai bine

Adhan, chemarea la Salah (Rugăciune)

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunță după ce menționăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam”) sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail) etc.

Alhamdulillah, mulțumiri lui Allah

Amin, suplicație (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus”. De obicei, este rostit cu voce tare în Rugăciuni

Ansari, termen Islamic pentru «ajutoare». El derivă de la locuitorii orașului Medina, care l-au ajutat pe Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și pe muhajerin (emigranți), la sosirea în oraș

Awrah, părți ale corpului, care trebuie ferite de privirile altora (spre exemplu, picioarele unei femei fac parte din awrah)

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Fard kifaya, obligație pentru Umma, pe care, atunci când musulmanul este singur, nu e necesar să o îndeplinească, atât timp cât ea este îndeplinită de un număr mai mare de oameni

Fatwa, plural **fatawa**, verdict juridic, în conformitate cu legea Islamică. Un savant sau un grup de savanți emite o «fatwa» atunci când el/ei ajung la un verdict privind o problemă și apoi urmașii lor vor respecta verdictul dat de aceștia

Fitna, încercări și teste cu privire la credința unui musulman

Gharib, hadith relatat de o singură persoană

Ghusl, abluțiunea mare, îmbăierea generală (după întreținerea de relații intime, după terminarea perioadei de menstruație etc.)

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă *relatare, spuse*,

discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și modalitatea în care el s-a comportat în anumite situații

Hajj, Pelerinajul la Mecca; este cel de-al cincilea stâlp al Islamului

Haram, interzis; antonimul cuvântului Halal

Hasan, bun, acceptabil; utilizat pentru a indica autenticitatea unor relatări în hadith

Hasana, plural **hasanat**, răsplata de la Allah *subhanahu wa ta'ala*

Hijab, literal înseamnă *acoperământ, protejare*; este folosit de femeile musulmane, el fiind obligatoriu. Acesta este, de obicei, o piesă din material, cu care se acoperă capul, părul, urechile, gâtul și pieptul

Imam, persoană care conduce o congregațiune (*jamaa*) în Rugăciune; liderul musulmanilor în Rugăciune, care conduce moscheea

Iqamat As-Salat, chemarea de începere a Rugăciunii

Isnad, lanț (șir) de relatatori

Jahiliyya, perioada preislamică

Jazak Allahu Khair, plural **Jazakum Allahu Khairan**, cea mai

bună și cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulțumește altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

Jilbab, îmbrăcăminte purtată de femeia musulmană, care îi acoperă întregul corp, cu excepția capului, mâinilor și a picioarelor

Khutba, predică ce se ține în fiecare vineri și în zilele de sărbătoare

Mahram, bărbat cu care o femeie nu se poate căsători, datorită gradului de rudenie (frate, tată, unchi etc.); de asemenea, soțul unei femei este mahram pentru ea

MashaAllah, expresie folosită de toți musulmanii, atunci când văd ceva frumos; face parte din Sunna Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Muhajirun, persoane care au fugit (siliți să plece) din Mecca spre Medina, care era, în acel timp, locuită de politeiști

Munafiqun, fățarnici, ipocriți; este, de asemenea, și numele unei sure din Coran

Mustahab, o formă recomandată de adorație sau de acțiune. Făcând o activitate mustahab, musulmanul va fi recompensat de Allah *subhanahu wa ta'ala*, iar dacă nu face o activitate mustahab, nu va fi considerat păcat; de exemplu, citirea zilnică a Coranului

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulțumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulțumit de ei/ele

Raka, plural **rakaat**, unitate de Rugăciune

Ruku, aplecarea din timpul Rugăciunii, precedată de recitarea Coranului

Sahih, autentic (șirul celor mai veridici relatatori), corect

Salafi, cei care îi urmează pe predecesorii pioși; persoane evlavioase, care cred și aplică fără ezitare tot ceea ce au spus Allah subhanahu wa ta'ala și Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunțarea numelui Profetului Mohammed

Sheikh, bătrân respectabil, savant

SubhanAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieșit din comun; înseamnă „Cât de Măreț ești Tu, Allah”

Sunna muakkada, sunna accentuată. Aceasta se referă la acea sunna îndeplinită cu multă rigurozitate de Trimisul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam* și neefectuată, în cazuri excepționale, de acesta. De exemplu, așa stau lucrurile cu sunnat-urile de la începutul și sfârșitul Rugăciunii de dimineață, sunnat-urile de la începutul și sfârșitul Rugăciunii de prânz, sunnat-ul Rugăciunii de seară și ultimele două rakaat de sunna, ale Rugăciunii de noapte. Aceste sunnat-uri nu pot fi delăsate fără un motiv bine întemeiat.

Cel care neagă cu bună-știință aceste sunnat-uri este kafir (nelegiuit, necredincios)

Tabi'un, succesorii companionilor

Takbir, plural **Takbiraat**, a se rosti „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Mare)

Tashriq, cele trei zile după sărbătoarea Sacrificiului

Tăfsir, explicații asupra versetelor din Coran

Wagib, obligatoriu, necesar, prescris

Wasq, măsură de grâu

Zihar, divorț

Reguli transliterare

ا scris (în funcție de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ș - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - 'a - gros (bold)
ع (cu fetha) scris - 'aa - gros (bold)
ع (cu damma) scris - 'au - gros (bold)
غ scris - gh - normal, subliniat
ف scris - f - normal
ق scris - q - gros (bold)
ك scris - k - normal
ل scris - l - normal
م scris - m - normal
ن scris - n - normal
هـ scris - h - normal
ة la sfârșitul cuvântului, scris - h - normal
و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal
ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, și dacă are
ședde, se scrie yy
ء scris - ' - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenție!** Litera «e» - care apare în transliterare, este un „e” **“DESCHIS”** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

**Nu putem încheia fără a mulțumi tuturor
surorilor noastre, care ni s-au alăturat și
anul acesta, seară de seară, pe întreaga perioadă
a lunii Ramadan, alhamdulillah, la citirea
Traducerii Sensurilor Coranului cel Sfânt!
Jazakum Allahu Khairan pentru frumoasele ore
petrecute împreună în aceste seri Ramadanești
și, mai ales, pentru respectul reciproc de care s-a
dat dovadă pe parcursul fiecărei conferințe!**

**Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala
să le binecuvânteze și să le răsplătească pe toate
cele care au muncit pe Calea Lui, Preaînaltul,
și ca El, Atotputernicul, să primească strădania
și eforturile tuturor!**

Amin!

Surat Az-Zumar

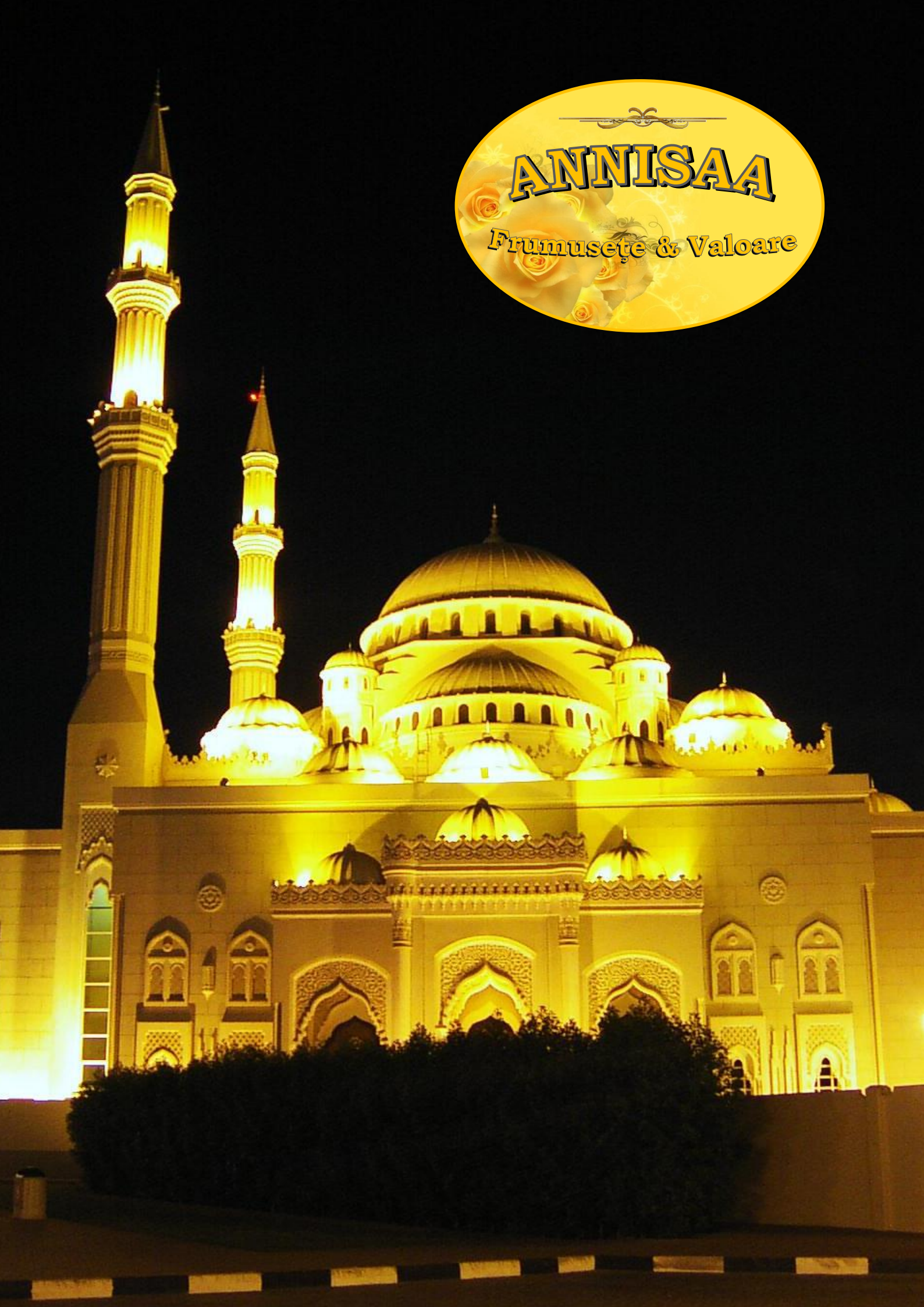
(Meccană [59]; 75 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Allah ia la Sine sufletele, la moartea lor,
și pe cele care nu mor [le ia], în timpul
somnului lor. El le ține la Sine pe acelea
asupra cărora a hotărât moartea,
iar pe celelalte le trimite [în trupurile lor]
până la un timp hotărât. În aceasta sunt semne
pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.

Jazakum Allahu Khairan

ANNISAA

Frumusețe & Valoare